

ЛІКУВАННЯ КАЗКОЮ

(казкотерапія)

Виявляється надавати психологічну допомогу своїм дітям батьки можуть самотійно! Прекрасний інструмент, який може допомогти в цьому – це **терапевтичні казки**! Це дитячі твори, які допомагають вашому чаду прояснити різні життєві ситуації, відреагувати накопичені емоції, познайомитись з різноманітними стратегіями поведінки. Крім того, казки дозволяють дитині побувати на місці героя в певних конфліктних ситуаціях в “безпечних умовах” і спробувати нові способи вирішення конфліктів. Також в творах малеча може компенсувати те, чого їй найбільше бракує в житті.

Терапевтичні казки існують **як в готовому варіанті, так їх можна скласти і самотійно**. На нашому сайті ви знайдете готові історії на різну тематику.

Алгоритм використання казки надзвичайно простий. Дітям до 12 років – батьки **читають казку** (тут дитині дозволяється видозмінювати текст, додавати і вилучати фрази чи слова), потім **обговорюють ключові моменти**, мотиви поведінки, результати, і на останок – дитині пропонується **намалювати малюнок** (не обов’язково одразу після обговорення), який ілюструє казку або ключовий момент для дитини. Інколи можна використовувати ще один заключний етап – **драматизація або “програвання” казки** чи її частин. Дайте дитині можливість розподілити ролі, за необхідності задійте членів родини чи іграшки і не слідуйте строго сюжету казки, пам’ятайте, дитина змінює все так як їй потрібно.

Щодо старших дітей, то тут спосіб використання дещо інший. Підлітки починають вже скептично ставитись до подібних історій, тому батькам варто піти на маленьку хитрість – **вивчити казку напам’ять і досить природно і непомітно вставити її в буденні сімейні розмови**.

ЯК СКЛАСТИ ТЕРАПЕВТИЧНУ КАЗКУ?

«Казка чудово допомагає у вирішенні психосоматичних проблем, у тому числі і тих, які пов’язані з фізичними недугами» – вважає кандидат психологічних наук, казкотерапевт **Разіда Ткач** і **пропонує алгоритм, за яким можна скласти будь-яку терапевтичну казку**. Вдома мама чи тато можуть скласти терапевтичну казку самотійно. Візьмемо, наприклад, ситуацію про нежить. Напишемо казку для дітей від 3-х до 9-ти років. Використовуємо найпростіший прийом – **персоніфікації проблеми**. Казка буде складатися з п’яти абзаців:

1. *Жив-був хлопчик / дівчинка / або будь-який інший персонаж, відомий дитині ...* Опишіть цей персонаж в 5-6 реченнях.
2. *І ось одного разу хлопчик / дівчинка / або будь-який інший персонаж зустрів Нежить* ... Опишіть Нежить, на кого він схожий, який він, яка поведінка, що хоче від головного персонажа.
3. *Через це ...* Що сталося з головним персонажем після зустрічі з Нежиттю ... придумайте, як змінилося життя, що в ньому стало не так, якась виникла проблема.
4. *І тоді ...* Що робить головний персонаж, щоб позбутися Нежиті.
5. *Розв’язка*. Обов’язково щасливий кінець. Нежиті більше немає, головний персонаж здоровий. Нежить краще не вбивати, його можна розчинити, вигнати, поставити на службу і т.п.

КАЗКА-ГРА “СПІЛЬНА РОЗПОВІДЬ”, МЕТОД РІЧАРДА ГАРДНЕРА

Пропонуємо вашій увазі нову версію методу Р. Гарднера від казкаррок Університету “Крок”, в якій вельми вдало використаний принцип багаточислової метафори і вбудованого навіювання.

Гра “Спільна розповідь” прекрасно підходить для вигадкування казки разом з дитиною.

Дитину просять придумати:

- 1) захоплюючи і обов’язково нову казку,
- 2) казку, в якій є початок, середина і кінець,
- 3) казку, яка чомусь вчить.

Потім психолог складає свою історію з тими ж дійовими особами, тим же сюжетом з маленькими “додаваннями”, які роблять казку терапевтичною.

ПРИКЛАД (Курсивом виділено частину, яка запропонована дитині психологом).

Жила сім’я, мама, тато і син Петрик. І якось вирішили вони поїхати в савану на сафарі. Проїжджаючи через савану вони побачили багато звірів. У дорозі їх машина зламалася, і їм довелося йти пішки. Але тут Петрик зрозумів, що втратив батьків. Він дуже злякався. Петрик заліз на дерево, але не побачив батьків. Тоді він вирішив повернутися на те місце, де він останній раз точно йшов поруч з ними. Але коли він зліз з дерева, то відчув гаряче дихання в потилицю. Він обернувся і побачив лігра. І тут Петрик впав і втратив свідомість. Коли він прокинувся, то виявилось, що він лежить на м’якій вовні в хатині, де жив якийсь дідок. Хлопчик вийшов з хатини і тут побачив своїх батьків, які дійшли до цього селища.

Казка про Петрика (доповнений варіант)

Одного разу маленький Остап приїхав до свого улюбленого дідуся Петрика. Тільки дідусяві він довіряв свої секрети.

– Дідусю, мені було так страшно коли мама і тато пішли на роботу, а я залишився один.

– Ти знаєш, внучок, коли я був такий же, як ти, зі мною трапилася схожа історія.

Якось раз вирішили ми з батьками поїхати в савану на сафарі. Проїжджаючи через савану ми побачили багато звірів. У дорозі наша машина зламалася, і нам довелося йти пішки.

Але тут я зрозумів, що втратив батьків. Я дуже злякався і заліз на дерево, але не побачив батьків. Тоді я вирішив повернутися на те місце, де востаннє точно йшов поряд з батьками. Але коли я зліз з дерева, то відчув гаряче дихання в потилицю. Я обернувся і побачив лігра. І тут я впав і втратив свідомість.

Мені наснилося, що я вдома, в своєму улюбленому кріслі і дивлюся свій улюблений мультик про Мамонтеня і чую пісню: “... адже так не буває на світі, щоб були втрачені діти!”

Коли я прокинувся, то виявилось, що я лежав на м’якій вовні в хатині, де жив якийсь дідок. Я вийшов з хатини і тут побачив своїх батьків, які дійшли до цього селища. З тих пір я знав, що так не буває на світі, щоб були втрачені діти!

– Спасибі, дідусю, тепер і я знаю, що так не буває на світі, щоб були втрачені діти!

Переклад з російської

Автор статті: казкотерапевт Разіда Ткач

9 ЦІКАВИХ СПОСОБІВ ТРАНСФОРМУВАТИ СЮЖЕТ КАЗКИ

Слухати казки та історії – улюблене заняття для всіх дітей. Це і ритуальна річ, яка дає почуття безпеки, і спосіб пізнання світу. Та найголовніше це те, що казки розвивають уяву та здатність до фантазування.

Будь-яку казку можна трансформувати та зробити ще цікавішою! Далі наведено 9 способів, які допоможуть в цьому.

Техніку «зламана казка» пропонує дитячий психотерапевт, казкотерапевт Любодара Любченко.

1. **Поміняйте місцями злодіїв.** Що станеться, якщо вовк із «Червоної Шапочки» переслідуватиме Рапунцель?
2. **Розкажіть казку від імені негативного персонажа** («Розповідь про трьох ведмедів, розказана ведмедем» Н.Ж.Льовен або мультфільм «Правдива історія трьох поросят»).
3. **Поміняйте місцями жертв і переслідувачів:** скажімо, бабуся Шапокляк і злий крокодил Гена. Або книга «Троє вовченят і Гидкий Свин» Є.Тривізаса (у ній не лише вовки — чемні, пухнасті, з очима-намистинками, а й спосіб здобути перемогу інший: після найміцнішого залізного бункера герої обирають будинок із квітів, краса якого змінює серце злодія).
4. **Змініть поворот сюжету на протилежний.** Нехай з'являться Неспляча красуня, у якої розвинулося безсоння, Царівна-реготушка замість Несміяни.
5. **Припустіть, що герой знає класичний сюжет і розраховує на певний фінал, але події не повторюються.** Гидке каченя впевнене, що виросте красивим лебедем, а стає потворною качкою.
6. **Вигадайте продовження.** Що робитиме дорослий Буратіно? Чи не сумуватиме царівна за жаб'ячим життям?
7. **Змініть стать або вік головного героя.** Наприклад, хлопчик у казці «Червона Кепка» Л.Робертс. Старий беззубий і підсліпуватий людоджер («Джим і бобове стебло» Р.Бріггс), який викликає бажання допомогти йому. Малюк-Карлсон прилітає до самотнього Старого.
8. **Замініть тварин одного виду на інший.** Скажімо, «Дівчинка і три динозаври» Мо Віллемс. Якщо від ведмедів можна було втекти, то тут дівчинка йде за дороговказом «2 милі до пастки», де останнє слово виправлене на «до чудового будинку».
9. **Замініть один-два предмети на сучасні.** Замість дзеркала в мачухи Білосніжки — комп'ютер, Спляча красуня замість веретена вражена струмом від несправного фена. А кресало можна замінити на факел. Червона Шапочка гасає на квадроциклі, а бабуся лежить у ліжку з ноутбуком (С.Мідлтон).

Досвід доводить, що навіть молодші школярі легко знаходять сучасні болючі питання і залюбки зіштовхують з ними казкових героїв. **І ще одне вміння тренується — дивитися на речі під іншим кутом.** А це — складова критичного мислення, що допомагає в будь-яких конфліктах: можна відстоювати позицію, можна шукати компроміс, а можна «зламати казку», змінити історію. Чи не варто навчити цього кожную дитину?

**ТОЛЯ І АЙПАД. ТЕРАПЕВТИЧНА КАЗОЧКА ДЛЯ ЛЮБИТЕЛІВ
КОМП'ЮТЕРІВ ТА ІНШИХ ГАДЖЕТІВ**

Толі на Новий рік Дід Мороз під ялинку поклав чудовий айпад. Збулася Толина мрія! А то у всіх дітей в дитячому садку є айпад, а у Толі немає. Тепер і у Толі з'явився айпад. Толя цілий день ходив щасливий і сіяв, як нова монета. Він ні на хвилину не розлучався зі своїм айпадом і цілував його в екран:

— Ах ти мій хороший! Я так давно хотів тебе!

Толя носив айпад з собою всюди. І їв з айпадом, і спав з айпадом. Тільки гуляти не ходив з ним, і в дитячий садок з собою не носив. Решту часу Толя присвячував тільки айпаду. Навіть про іграшки свої забув, в які раніше так захоплено грав, і про книжки, які йому на ніч читали мама з татом. Адже в айпаді було так багато всього цікавого, що відірватися складно!

Прокинеться вранці Толя, ще навіть не вмиється і не поснідає, а вже в айпад грає. Якщо мама забирає айпад у Толі, щоб він одягнувся, умився, поснідав, то Толя вередує і сердиться на маму. А часу вранці немає грати в айпад, дорослі поспішають на роботу, а у дітей своя служба — вони ходять в дитячий садок.

Нарешті, Толя зі сльозами на очах збереться в дитячий садок і скаже на прощання айпаду: “Я буду весь день згадувати про тебе, мій любий айпадик”. Зітхне і відправиться в дитячий садок. Немає нічого кращого за айпад для Толі у всьому білому світі.

У дитячому садку хлопчик весь день мріє про Айпад і навіть не грається з дітьми. Він сумує за ним, як сумують за тим, кого сильно любиш: за мамою, за татом або за домашнім улюбленцем. Так і ходить Толя з кутка в куток. Нічого його не цікавить, крім улюбленого айпадіка. І ось одного разу в тиху годину, коли всі дітки спали, Толя підслухав розмову двох хлопчиків, які теж, як і Толя, не спали сьогодні. Вони тихо перешіптувалися і хвалилися своїми модними айпадами. Толине ліжечко стояло поруч, і Толя підслухав всю їхню розмову.

— У мене найкрутіший айпад в нашому дитячому садку. Такого більше ні у кого немає, говорив Костик.

Стасик відповідав йому:

— У мене теж хороший айпад. Але батьки мені дозволяють грати на ньому зовсім небагато. Інакше у мене очі починають сльозитися і я погано бачу. Нещодавно мене мама водила до окуліста. Це лікар такий, який лікує очі. Окуліст закапав мені в очі ліки і сказав, що мій зір падає. А я так хочу добре бачити...

Костя здивувався і запитав у Стасика:

— А до чого тут айпад і твої очі?

Стасик відповів:

— Якщо довго грати в Айпад, то з часом зір стає поганим, і очі перестають добре бачити. Так лікар мені сказав. А він вже точно знає! Я не хочу осліпнути. Адже я ще такий молодий! У мене очі кожного разу болять, якщо я довго пограю в айпад. І я потім плачу від болю.

— А чому айпад руйнує зір? Я не хочу носити окуляри і закапувати в очі краплі, — продовжував ставити запитання Костя.

Стасик охоче йому відповідав:

— Тому що очі під час гри на айпаді сильно напружуються і їм обов'язково потрібно давати відпочити і зайняти свій час чимось іншим. Наприклад, помалювати, поліпити, погратися конструктором, пограти в інші ігри. Моя мама розповідала, що коли вони з татом були ще маленькими, у них не було ніяких айпадів. І, незважаючи на це, вони дуже весело проводили свій час. Ось запитай у своїх батьків, у що вони грались!

Стасик був розумненьким хлопчиком і багато знав. Він вже навчився сам читати і мама з татом часто дарували йому цікаві книжки. Стасик читав багато захоплюючих розповідей. Звичайно ж, він любив ще й дивитися мультики, але тільки недовго. Стасик тепер беріг свої очі. Тому що очі у нього одні і дані на все життя!

Костя уважно вислухав сусіда по ліжку і сказав:

— А у мене теж вдома є багато іграшок. Наприклад, машини. І я вмію будувати для них гаражі. Приходь до мене в гості, пограємось! Побудуємо з тобою цілу автомобільну стоянку.

— Я з задоволенням! — Відповів Стасик. — Тільки маму треба запитати.

Ось таку розмову підслухав Толя сьогодні в тиху годину. Це спантеличило хлопчика. А ще йому дуже захотілося разом погратися з хлопчиками в будівельників і побудувати велику автостоянку. У Толі тато і мама будівельники. І він теж буде будівельником, коли виросте. Толя більше не став прикидатися сплячим, повернувся до хлопчиків і запитав: — А можна я з вами?

Хлопчики від несподіванки здригнулися і поховалися під ковдри. Першим висунувся Стасик, за ним виліз і Костя.

— Ось ти даєш! А ми то думали, що тільки вдвох не спимо і, щоб нікого не розбудити, говорили пошепки, — сказав Костя. — Звичайно, можна, Толик! Ми давно хочемо з тобою погратися, а ти все невеселий і сумний, стоїш збоку і ні з ким не граєшся. Приходь і ти сьогодні до мене в гості! — Запросив Костя.

Толя зрадів і навіть зовсім забув про свій улюблений айпад. Цього вечора в гостях Толя почув ще одну дивовижну історію від Стасика, який розповів друзям про те, що в айпадах, виявляється, живуть невидимі липучки. І якщо довго грати на айпаді, то липучки-невидимки невидимо, але відчутно прилипають до очей і тому очі сльозяться, а зір псується. Липучки люблять липнути до будь-яких частин тіла і їх важко потім відклеїти. Вони люблять, коли айпад захоплює багато уваги у людини, а людина не помічає, коли вони до нього непомітно прилипають. Вони, як віруси грипу, люблять пожитися і забрати сили у людини. І тому великі любителі планшетів або айпадів часто вередують, у них поганий настрій, вони втомлюються, лінуються і сваряться з батьками, коли ті просять завершити гру. Так липучки-невидимки згубно впливають на людину. — І що ж тепер, зовсім не грати в айпад? — Запитав засмучений Толя. Розумний Стасик знав відповідь і на це питання.

— Ну чому ж! Хорошого по трошку, як каже моя бабуса. Все повинно бути в міру. Пограв в айпад — пограй тепер що-небудь інше. Ось ми цікаво сьогодні з вами час проводимо?!

— Тааааак, — хором відповіли Толя і Костя. — Анітрохи не гірше, ніж гра на айпаді. Але Толю хвилювало наступне питання:

— А як же ті самі липучки, які змушують весь час думати про айпад, їсти і спати з айпадом? І навіть в садку немає від них ніякого спокою, всі думки тільки про Айпад. Як же не потрапити на їх вудочку?

— Я знаю відповідь на твоє запитання, — вигукнув Костя. — Я зараз тобі все поясню. Я зрозумів. Я здогадався! Справа в тому, що невидимі айпадні віруси під назвою липучки липнуть до тебе лише в тому випадку, якщо ти цікавишся тільки айпадом і приділяєш йому весь свій час і увагу. Але ж можна зайнятися й іншими цікавими і корисними справами. Якщо ти не знаходиш справи сам, то дорослі завжди можуть підказати і допомогти тобі з вибором заняття. Адже в світі стільки всього цікавого! Не давай себе на поталу айпадним вірусам, — розсміявся Костик.

— Ну а якщо грати в Айпад дозовано, певну кількість часу в день, то що тоді? — Запитав Толя.

— Тоді ти будеш нецікавий липучкам і вони не зможуть прилипнути і завоювати твою увагу, — відповів Костянтин.

— Все, мені тепер ясно! — Зрадів Толя. Він знайшов відповіді на свої запитання і хлопчики дружно продовжили грати в будівельників. Вони побудували відмінну автомобільну стоянку і спорудили багато будівель і будинків з кубиків і підручного матеріалу.

Весь вечір діти радісно грали в придуману ними гру! А коли прийшов час прощатися і розходитися по домівках, то хлопчики домовилися, що завтра в дитячому садку пограють в нову гру. Наприклад, в поліцейських, які будуть регулювати дорожній рух, або в водіїв, які розвезуть улюблені продукти по магазинах, або в продавців і покупців і навчатися рахувати гроші і робити покупки, а може навіть вони будуть, як лікар Айболить лікувати тварин, або ще що-небудь цікаве друзі придумують завтра. Адже у них багата фантазія! А пограти можна у що завгодно!

З тих пір Толін айпад спокійно лежить на полиці у його кімнаті і чекає свого часу. Толя в курсі, що більш ніж півгодини на ньому грати не рекомендується. Хлопчик знає, чому. А якщо хто ще не знає, він із задоволенням про це розповість.

У Толі тепер багато цікавих справ. Йому і дня не вистачає, щоб в усі ігри переграти. Він відмінний фантазер і майстер з вигадування захоплюючих і корисних занять!

Автор казки Ржевська М.К.

КАЗКА ПРО СТРАХ ТЕМРЯВИ “ТИМОШКА І ТЕМРЯВА”

В одному місті не дуже великому, але й не дуже маленькому, дуже схожому на те, де живеш ти, жив-був хлопчик. Звали його Тимофій, а батьки та друзі називали його Тимошка. Був Тимошка дуже хорошим хлопчиком, мав багато друзів, завжди був радий допомогти іншим і нічого не боявся. Вірніше, майже нічого не боявся, крім темряви. Де б він не був, у що б не грав, як тільки починало темніти, він відразу поспішав додому, ближче до мами і тата. Та й спати він не лягав, поки мама не запалювала настільну лампу біля ліжка. Вночі хлопчик з кімнати своєї вийти боявся. Якщо треба було сходити за водою або в туалет, він відразу кликав маму.

— І чого ти боїшся? — Питала його мама. — Тут же нічого і нікого немає!

— Як немає? А темрява ?! — Відповів хлопчик.

Але одного разу сталася з Тимошкою така от історія:

Одного літнього вечора грав він з хлопцями в м'яч, в сусідньому дворі. Загрався, та й не помітив, що почало темніти. А коли помітив, що вже сутінки згущуються, відразу ж кинувся додому. Для того, щоб потрапити у свій двір, треба було пройти під мостом. Так ось, пробігаючи під тим самим мостом, хлопчик почув, що над його головою хтось плаче. Підняв він голову і побачив, що на мосту сидить маленька дівчинка, приблизно його віку. Вона-то і плакала. Сльози текли по її худеньких щоках і падали на коротку сіру сукню.

-Ох, бідна! — Подумав хлопчик. — Напевно вона забралася туди, а злізти не може. Ось і плаче.

Оскільки Тимошка був добрий і сміливий хлопчик, він, звичайно, вирішив дівчинці допомогти і став забиратися на міст. Він навіть про темряву ненадовго забув, так йому шкода бідолахи стало. Через хвилину Тимошка вже сидів поруч з нею.

– Ти чого плачеш, боїшся? Давай руку, я допоможу тобі спуститися!

– Я не боюся спускатися. Я через інше плачу, – тихо відповіла дівчинка.

– Так чому ж ти плачеш? Може, я все-таки допоможу?

– Я плачу, бо зі мною дружити ніхто не хоче. Всі мене бояться, – пояснила дівчинка.

– Як бояться? Чого тебе бояться ?! Кому ти можеш шкоду заподіяти? – Здивувався хлопчик.

– Не знаю кому, але всі мене бояться. А мені так хочеться мати друзів!

– Так давай я буду твоїм другом! – Запропонував Тимошка. – Як тебе звати?

– Темрява, – відповіла дівчинка.

– Як Темрява ?! Та сама Темрява, що вночі буває? – Здригнувся хлопчик.

– Так, та сама. Ось бачиш, і ти злякався, і дружити більше не хочеш. А я ж нічого поганого не роблю. Тільки приходжу на землю, коли заходить Сонце, як мене вчили мої батьки, мама Темна Ніч і тато Король Сутінків.

– А ти, правда, нічого поганого не робиш? – Запитав Тимошка тремтячим голосом.

– Правда, нічого поганого! – Відповіла Темрява.

– Але я все-таки все ще тебе боюся. Що ж робити?! – Хлопчик не знав, як вчинити. Йому було шкода Темряву, але ж він її боявся. Навіть відсунувся трохи.

Темрява і Тимошка сиділи на мосту, дивилися один на одного і не знали, що робити, як допомогти один одному.

Раптом Місяць, який спостерігав за ними з висоти, спустився нижче і заговорив:

– Я знаю, як вам допомогти. Вам все-таки треба подружитися. Тоді у Темряви буде друг, і вона не буде так засмучуватися, а ти Тимошка перестанеш її боятися. Адже ми не боїмося своїх друзів! Так?

Темрява і Тимошка вислухали пораду Місяця і їм здалося, що він правий.

– Ну, давай, подружимося! – Запропонував хлопчик.

– Давай! – Погодилася Темрява і простягнула йому свою руку, а Тимошка посміхнувся їй і простягнув свою.

– А тепер мені додому пора, – сказав хлопчик. – Адже вже дуже пізно. Мама переживає, я ж завжди завидна повертаюся.

– А давай я тебе до будинку проведу! – Запропонувала Темрява.

І вони пішли по вулиці, хлопчик Тимошка і його подруга Темрява. І Тимошці було ні крапельки не страшно.

З тих пір Тимошка не боїться Темряви. Йому вже не треба запалювати лампу, коли він лягає спати. А Темрява, коли спускається на землю, завжди йде провідати свого друга.

– Здрастуй, друже, – говорить Темрява.

– Здрастуй, Темрява. Я такий радий, що ти прийшла! – Відповідає Тимошка.

– Ну а тепер лягай спати, – каже Темрява. А я буду стояти поруч і відганяти погані сни, якщо вони раптом будуть наближатися до твого ліжка.

– Спасибі, Темрява, – говорить хлопчик.

Тиша і спокій огортають його, немов тепла пухова ковдра, він закриває очі і засинає міцним безтурботним сном, а Темрява стоїть поруч і охороняє сон свого друга.

*Перекладено з російської
Автор М. Шкуріна*

СМІЛИВИЙ ХЛОПЧИК І ТІТОНЬКА НІЧ

Хлопчик Сергійко був сильним і розумним, і йому було так цікаво жити, що він навіть не хотів лягати спати. Вдень, наяву, з відкритими очима йому було так цікаво! Він усюди бігав, все дізнавався і навіть допомагав своїм батькам дізнаватися щось нове!

І ось одного разу прийшов вечір, і підійшла ніч, і хлопчикові настала пора лягати спати. А він каже: «Не хочу лягати спати! Мені тут цікаво, навіщо я буду кудись засинати?» Всі його вмовляли, але він нікого не послухався. Замість того щоб лягти спати, він узяв шаблю і вийшов у двір. Туди вже прийшла Тітонька Ніч зі своєю донькою, яку звали Темрява. Хлопчик ні крапельки їх не злякався. Він сказав їм: «А ну йдіть геть! І більше не приходьте! Тут тепер буде завжди жити Сонечко! І ніяких тіточок!»

І Сергій прогнав Ніч з двору, і її дочка Темрява пішла разом з нею. На двір повернулося Сонечко, яке дуже дружить з Сергієм. Вони взялися разом гратися, і їм було дуже весело. А потім хлопчик помітив, що Сонечко втомилася. Він запитав: «Ти чого?» «Розумієш, – сказало Сонечко, – мені ж доводиться світити не тільки в цьому дворі, але й на всій вулиці, і в усім місті, і в усьому світі! Знаєш, як це важко? Зазвичай я свічу вдень, а потім відпочиваю, коли приходить моя сестра Ніч. А сьогодні вона кудись зникла, і тепер я повинно весь час світити, а я вже так втомилася і хочу спати! ..»

Сергій не став говорити Сонечку, що це він прогнав Ніч, але вирішив допомогти йому, бо Сонечко було йому справжнім вірним другом. Він сказав: «Почекай, я скоро повернуся! Я збігаю за тітонькою та її дочкою Темрявою» і побіг.

А куди бігти – Сергій і не знав. На всяк випадок він побіг на південь, потім на схід, потім ще трішечки на північ – і опинився в дивному лісі. Ліс ставав все темнішим і темнішим, але Сергій ні крапельки не боявся, бо в руці у нього була шабля, а за спиною – Сонечко. Коли він зайшов в найтемнішу частину цієї хащі, він почав кликати: «Тітонька Ніч! Тітонька Ніч!» Спочатку йому ніхто не відгукувався, а потім ухнула сова, заскрипіли гілки, зашелестіло листя, і перед ним з'явилася тітонька Ніч. Там було так темно, що Сергій її майже не бачив. «Тітонька Ніч, – сказав Сергій, – я хочу попросити у вас пробачення. Якимось неправильно вийшло. Ви, загалом, приходьте до нас, будь ласка, а то без вас Сонечку погано». Ніч посміхнулася і нічого не сказала, просто кивнула.

І хлопчик став вибиратися з лісу. Йшов-йшов, а куди йти – він не знав, і вже дуже сильно втомився. Тоді тітонька Ніч взяла хлопчика на руки і понесла. І вже дуже скоро вони опинилися на рідному дворі, а потім у рідному ліжечку. Хлопчик заснув і бачив сни, і це було так само цікаво, як бігати вдень.

Засинай і ти, друже!

*Переклад з російської
Автор: Дмитро Соколов*

КАЗКА ПРО СОСКУ

Хлопчика можна замінити на дівчинку, а іграшку-ведмедика на улюблену іграшку Вашої дитини, яку вона може брати в ліжко.

Це повинна бути м'яка іграшка, а не машинка або гумова іграшка-пищалка, яка вночі може поранити або налякати малюка.

Жила-була соска. Спочатку вона довго жила у маленького хлопчика. Він її дуже любив. Вони разом спали, гралися і гуляли. Потім хлопчик підріс і перестав брати соску на прогулянку. Але він все одно дуже її любив. Кожен раз, коли хлопчик збирався спати, він обов'язково брав соску з собою.

Одного разу пустушці приснився сон. Далеко-далеко, в зеленому лісі в маленькій теплій нірці жило крихітне пухнасте зайченя. У нього були довгі вушка і пухнастий хвостик. І була у цього зайчика біда: не було в нього соски. Вже так він мучився ночами, крутився з боку на бік, але ніяк не міг заснути. Захворів зайчик, їсти перестав. Тільки одне могло його врятувати – пустушка.

Прокинулась соска вранці і вирішила: треба йти рятувати зайченя. Пішла вона до хлопчика і розповіла йому цю історію.

– Ну, як, відпустиш ти мене? Ти ж вже зовсім великий, ти й без мене можеш спати, а зайченя ще зовсім маленьке. Він не може. Захворів зовсім. Лежить в нірці. Мордочка у нього від сліз вся мокра. Треба йому допомогти!

– Звичайно, відпущу! – Закричав хлопчик. – Я вже великий, не те, що це зайченя.

Маленьким треба допомагати. А як ти туди доберешся?

– О, цей ліс дуже-дуже далеко. Спочатку треба плисти по річці, потім довго йти по стежці до великого дуба, потім через березовий гай, повз величезний сірий камінь, до смерекового лісу. Там живе цей зайчик.

– А як же я дізнаюся, що ти дістався зайчика?

– Я тобі листа напишу і з сорокою передам.

– Я ж читати не вмію, – засмутився хлопчик.

– Ну і що, не переживай, тобі його мама прочитає, – заспокоїла його соска. – У мене до тебе прохання. Бачиш, там на полиці сидить ведмежа. Йому дуже страшно і холодно ночами одному. Візьми його до себе спати: і тобі не нудно буде, і йому не страшно.

– Звичайно, – зрадів хлопчик. – Обов'язково візьму.

Як вирішили, так і зробили. Тепер соска живе в лісі біля зайченя, а хлопчик спить з ведмежам. Вони подружилися і тепер разом дивляться сні.

**КОЛИ ДИТИНА НЕ РОЗЛУЧАЄТЬСЯ З КОМП'ЮТЕРОМ. ФЕДЯ
І КОМП'ЮТЕР**

Жив-був в одному місті хлопчик на ім'я Федя. Він був чудовим хлопчиком, дуже добрим і чуйним. Було у нього багато друзів. І все б було добре, тільки ось одного разу тато приніс в дім комп'ютер.

Феді комп'ютер відразу дуже сподобався. Він так ним зацікавився, що майже не відходив від нього. Як тільки прокидається, відразу біжить до свого нового друга – комп'ютера. І майже весь день грає в різні ігри.

Батьки почали переживати, що Федя так захопився комп'ютером, що зір у нього може від цього зіпсуватися. Намагалися з ним розмовляти, але Федя і слухати нікого не хотів!

Якось раз, ледве прокинувшись, Федя, як звичайно, сів за комп'ютер і почав грати. Мама покликала його снідати, але Федя сказав, що дуже зайнятий і їсти поки не буде.

– Іди хоч вмийся, – сказала мама.

Але Федя не звернув на її слова жодної уваги.

Потім за Федором зайшли хлопці і покликали грати у футбол. Але він не зміг відірватися від комп'ютера і гуляти не пішов. Хлопці образилися, що Федя зовсім забув про них останнім часом, і пішли.

Так Федя грав до самого вечора, поки не відчув, що очі його зовсім втомилися, а живіт наполегливо просить їсти. Хотів Федя встати з-за столу, але не зміг. З ним стали відбуватися якісь дивні речі: руки зовсім не слухали, продовжували проти Федіної волі натискати на клавіші клавіатури; а ноги і того гірше – оніміли, і Федя не міг ступити й кроку. Що ж робити?

Прийшла мама, але й вона нічим не змогла допомогти. Руки хлопчика і далі робили, що хотіли, а ноги нічого робити не могли.

– Як же я тепер буду їсти і грати у футбол? – Заплакав Федя.

Тоді мама покликала лікаря. Лікар уважно оглянув Федю і дав пігулку, після якої руки і ноги стали слухатися. А потім простягнув флакончик з вітамінами.

– Це не прості вітаміни, а чарівні, – сказав лікар. – Вони допоможуть тобі грати на комп'ютері. Як тільки захочеш сісти за комп'ютер, так з'їси одну вітамінку, і з твоїми руками і ногами нічого не станеться. Але пам'ятай: вітаміни ці діють всього 30 хвилин. Якщо через півгодини ти не відійдеш від комп'ютера, руки знову перестануть тебе слухатися, а ноги оніміють. І я тобі вже більше не зможу допомогти.

Так Федя і став робити: з'їдав вітамінку і півгодини грав на комп'ютері. А потім йшов займатися іншими справами. Спочатку Феді було дуже важко кидати гру, але він згадував про свої ручки і ніжки, про те, як погано, коли вони не слухаються, і вимикав комп'ютер. А потім він так до цього звик, що й не засмучувався.

Ще Федя зрозумів, що ручкам і ніжкам потрібно багато рухатися, бігати, стрибати, що потрібно допомагати мамі і робити багато інших корисних справ. Тоді з ними нічого не трапиться, і вони будуть справно служити йому все життя. І з тих пір, як Федя це зрозумів, вітаміни йому більше не потрібні стали. Він сам навчився керувати собою і своїм часом! Батьки були дуже раді, що Федя став таким самостійним. А друзів у нього з'явилося ще більше.

*Переклад з російської
Автор: Ірина Маніченко*

КАЗКА ПРО КАПІ-ТОШКУ І СТРАШНУ МАШИНКУ ДЛЯ СТРИЖКИ

Жив собі один дуже розумний і хоробрий хлопчик на ім'я Капі-Тошка. У нього було прекрасне довге волосся. А оскільки він народився лютою зимою, то довге волосся було

як ніколи до речі. Капі-Тошка подружився з ними і воно зігрівало його голову, коли він виходив у двір погуляти під снігом зі своїми хорошими друзями.

Але ось одного разу прийшло літо. О! Це було дуже спекотне літо. Всі люди знемагали від нестерпної спеки, пили багато води і чекали, коли прийде легка прохолода.

Капі-Тошці було теж дуже важко цього літа. Адже у нього було довге тепле волосся. У таку спеку носити його було просто нестерпно !!!!

Капі-Тошка жив зі своїми батьками, які завжди дбали про те, щоб йому жилося цікаво і легко. І ось одного разу в один з таких жарких днів тато і мама прийшли до Капі-Тошки з пропозицією:

– Сонечко наше, – сказали вони – хочеш, ми підстрижемо твоє волосся і тобі стане набагато легше. Твоїй голові буде не так жарко, легкий вітерець буде її обдувати і спека для тебе буде не такою нестерпною.

Капі-Тошці дуже сподобалася ця приваблива ідея, але проблема була в тому, що він абсолютно не уявляв собі – як це підстригти волосся. Не забувайте, адже він нещодавно народився !!!

“Хоч я і знаю досить багато для свого віку, все-таки деякі речі ніяк не впізнаєш без практики!” – Подмав Капі-Тошка і відразу ж погодився на цю авантюру.

Як і належить стригти волосся було вирішено спеціальною машинкою. Ця машинка була дуже загадковим предметом для Капі-Тошки, адже він раніше ніколи не бачив таких дивних іграшок. Тому, коли мама і тато посадили його на спеціальний стільчик, він з цікавістю спостерігав за тим, що роблять батьки – поки тато не включив машинку...

Різка гучне дзижчання виходило від машинки, яка наближалася до Капі-Тошкіної голови, в одну мить перекреслило всю цікавість і інтерес. Ледве живий Капі-Тошка відповів машинці тим же – закричав ще голосніше, ніж вона, зіскочив зі стільця і кинувся в свою кімнату, з гарячим бажанням сховатися куди подалі.

Як мама і тато не вмовляли його, як не пояснювали, що машинка стриже волосся зовсім не боляче, що це швидко, акуратно і все таке – Капі-Тошка наполегливо кричав на своїй мові: «не хочу вас слухати, ви жорстокі мучителі дітей та машинка у вас така ж !!!!»

Загалом, Капі-Тошка перелякався не на жарт, тому навіть їжа і купання перед сном не доставили йому особливого задоволення. Весь змучений і переляканий він вирішив заснути і відпочити, коли буде бачити гарні, кольорові і веселі сни.

Капі-Тошка хотів спати, а ось волосся його було не до сну. Воно теж дуже хотіло обстригтися. В серцях волосинок жила пристрасть до подорожей. А можливість підстригтися давала їм можливість пожити де-небудь ще, крім як на голові у Капі-Тошка, тому вони дуже засмутилися, коли побачили, що страх їх господаря заважає їм реалізувати свої справжні мрії.

Коли Капі-Тошка почав засинати, найголовніша старша і мудра волосина набралася хоробрості і заговорила:

– На добраніч, милий Капі-Тошка.

Капі-Тошка здивовано відкрив очі і поцікавився:

– Ой, хто це?

– Це я – твоє волосся. Росту тут дуже незадоволене.

– Чому?

– А чому це ти боїшся машинки?! Знайшов що боятися !!!

– Ага – вона ж так страшно і люто дзижчить – раптом мені боляче буде?!

– Так не буде! Хіба ти не знаєш цей таємний секрет про життя машинки для стрижки волосся?

– Ні, а який?

– Ну не знаю, чи варто мені тобі розповідати. Адже це ж найбільша таємниця з життя машинки !!!

– Ну розкажи, розкажи – закричав Капі-Тошка, який дуже любив всякі історії і розповіді, особливо таємничі і страшенно секретні.

– Ну не знаю, чи можу я тобі довіряти, а раптом ти кому-небудь розкажеш? А раптом нас хтось почує?

Капі-Тошка став дуже передуже просити мудру волосину розповісти їй цей секрет і нарешті, після довгих умовлянь волосина погодилася.

– Так от. Було це дуже давно. Коли люди і предмети прекрасно розуміли один одного і ладили. Жили вони всі разом, піклуючись і допомагаючи один одному. У ці далекі часи машинки для стрижки волосся були тихими і добрими. Вони стригли волосся акуратно і безболісно, втім і зараз вони не особливо відрізняються від своїх далеких предків – стрижуть також акуратно і зовсім не боляче.

– Ну і що було далі, – в нетерпінні запитав Капі-Тошка, слухаючи мудру волосину з відкритим ротом.

– А то й було, що жили вони дружно і щасливо тільки до пори до часу.

– Це до коли до «пори до часу»? – Поцікавився Капі-Тошка.

– Це до тоді, коли люди стали використовувати бідних машинок для стрижки волосся не за призначенням. Вони грали з ними, ніби вони м'ячі, кололи ними горіхи, стригли собак і навіть кішок. Звичайно, після такого поводження з собою машинки дуже образилися і навіть розсердилися. Після цього, вони стали дуже нервуватись, коли їх брали в руки люди. А нервувалися вони дуже голосно і схоже це було на страшне дзижчання. Ну ти знаєш, ти ж чув сьогодні! І люди стали боятися машинок для стрижки волосся. Уже не всі могли собі дозволити ось так запросто взяти машинку і погратися з нею. Всіх зупиняв страх. І тільки гостра потреба – підстригти волосся – змушувала їх перемагати страх і взяти в руки машинку. Машинка також голосно дзижчала і нервувалася, але робила свою роботу також акуратно і безболісно. Так з тих пір і повелося – машинки дуже нервують, коли люди беруть їх в руки, але в глибині своєї душі вони залишилися такими ж добрими і м'якими машинками, які люблять допомагати людям.

– Виходить, що вони насправді не страшні? – Обережно поцікавився Капі-Тошка.

– Виходить так. Виходить, що вони дзижчать так, для вигляду, щоб відлякати тих, хто не хоче стригтись, а хоче їх змусити робити що-небудь інше. Тому, про всяк випадок, коли надумаєш все-таки підстригати волосся, скажи машинці, що хочеш просто підстригтись. Думаю, якщо вже вона й буде голосно дзижчати, то не так вже й люто, як в перший раз.

– Правда? Правда?

– Правда-правда. – Сказала мудра волосина і випадково заснула, адже вона була найстаршою волосиною на голові у Капі-Тошки.

Капі-Тошка ще трохи полежав і подумав, що, можливо, варто і спробувати підстригтись. Тим більше, якщо він відчує, що йому боляче і страшно, він завжди може втекти або влаштувати дику істерику і батьки миттю перестануть водити машинкою по його голові. В крайньому випадку, можна розплакатися і розповісти, що йому просто дуже хочеться жити з довгим волоссям. Мама розчулиться і дозволить йому жити як і раніше.

Капі-Тошка заснув. А вранці, прокинувшись як зазвичай в прекрасному настрої, побіг до мами з татом просити їх його постригти. Батьки в подиві хвалили його за хоробрість і сміливість. Капі-Тошка із завмиранням у серці знову сів на стільчик і приготувався до того, що зараз включатиме машинку.

Тато знову заніс машинку для стрижки волосся над Капі-Тошковою головою і ... включив її. І знову пролунало страшне гучне дзижчання. Капі-Тошка весь напружився, міцно заплющив очі і все його життя розгорнулася перед його очима. Скільки всього вже було: і як він боявся пральної машинки – а виявилось що вона стоїть на одному місці і може тільки – що по колу в центрифусі перевертати одяг! І як біла страшна кішка з блакитними очима вперше заглянула до нього в ліжечко – але ж йому тоді було всього три дні! А він – хоробро глянув на неї і тільки лише поглядом прогнав страшну звірюку з ліжечка! Загалом, всього було багато, можливо, що і ця машинка не така вже й страшна. Роздуми Капі-Тошки перервав тоненький голосок однієї з його волосин, який впав йому прямо на руку:

– Капі-Тошка! Капі-Тошка!!!! – Ти найхоробріший хлопчик! Спасибі тобі велике, я тепер можу подорожувати, де захочу!

Капі-Тошка відкрив очі і раптом побачив, як його волосся падало і падало і всі-всі волосини кричали йому «до побачення» і «велике спасибі». Він зрадів, від задоволення розслабився і прислухався до самої машинки – чи так вже вона страшно дзижчить?! Слухав-слухав і раптом почув несподівану для себе річ!!! За лютим і гучним дзижчанням чувся спів машинки »« я стрижу стрижу стрижу і стрижу стругу стрижу, а потім ще стрижу »і так далі в такому ж дусі. Це відкриття і цей факт так розвеселили Капі-Тошку, що він мало не впав зі стільця!

– Ах, ось ти яка машинка – це ти виявляєється співаєш, а я думав, що ти страшно дзижчиш! – Сміючись сказав Капі-Тошка!

– Ну і що – образилася машинка, – як умію, так і співаю. Те, що я не вмію співати, не означає, що я не люблю співати і не можу співати! Ось так!

– Вибач, будь ласка, дорога машинка – занепокоївся Капі-Тошка, злякавшись, що машинка може заподіяти йому біль.

– Нічого, я не ображаюся. Я спеціально так співаю, щоб мене боялися і поважали. Тільки ти нікому не кажи, що я насправді співаю. Це мій великий секрет!

Капі-Тошка погодився зберігати секрет машинки в повній таємниці, а сам подумав, що надмірна вразливість завжди ховається за агресією. Так, машинка лякала людей, щоб її не використовували для інших справ. Вона так боялася, що її змусять не тільки стригти волосся.

*Переклад з російської
Казка взята з blog.nedbright.com*

КОРОЛІВСТВО ЛЕДАРІВ

Того ранку Антону все ніяк не хотілося вилазити з ліжка. Хотілося лежати і ніжитися весь день.– Вставай, Антошка! Весь день проспий, – бурчала бабуса.

– Ну, бабуса, ну ще трішки.

– Вставай, кому кажу! Вже сніданок на столі!

Нічого не поробиш, довелося хлопчикові вилазити з м'якого затишного ліжечка.

— А ліжко хто застеляти буде? — Запитала бабуса, коли Антон мляво брів до столу. — А зуби чистити?

— Ой, бабуса, лінь. Потім, пізніше, — відмахнувся хлопчик.

— Дивись онучок, так можна потрапити до Королівства Ледарів, — попередила бабуса.

— Не буває такого королівства! Казки все це! — Посміхнувся Антон. — А було б, я б із задоволенням туди вирушив!

— Ох, Антоша, Антоша, — похитала головою бабуса. — Погано бути ледарем, нудно — стільки цікавих речей у світі, а через лінь можна їх не побачити і не впізнати.

Після сніданку хлопчик поплентався назад в кімнату. Бабуса звеліла одягнутися і все-таки заправити ліжко, але робити нічого не хотілося. Ледве-ледве натягнув на себе Антон майку і джинси, а потім так в одязі і завалився знову на ліжко.

— Ось так і буду валятися тут весь день! Нічого робити не хочу! — Голосно промовив він. — Та й до Королівства Ледарів я не проти потрапити, особливо якщо там можна лінуватися скільки душі завгодно!

Антон закрив очі, вирішивши ще трохи подрімати. Коли Антон знову відкрив очі, то на свій подив виявив, що лежить не на ліжку, а на зеленій м'якій травичці. Антон тут же схопився на ноги і озирнувся. Буквально в тридцяти метрах від того місця, де він перебував, хлопчик побачив ворота в місто, яке було обнесене високою стіною. Біля воріт стояли два стражника. Насправді, не зовсім стояли, а дрімали.

— Вибачте, куди це я потрапив? — Запитав Антон.

Один із охоронців відкрив ліве око і буркнув собі під ніс:

— Хіба не бачиш? У Королівство Ледарів.

— Значить, воно дійсно існує! — Збуджено вигукнув хлопчик. — А не могли б ви відімкнути ворота, щоб я зміг потрапити всередину?

— Неа, не могли б, — прокинувся другий стражник. — Нам лінь.

— Ну а як я тоді зайду? — Запитав Антон.

— Штовхни ворота і зайдеш, вони не замкнені, нам лінь їх замикати-відмикати, — відповів перший стражник, а потім голосно захропів.

Проходячи через ворота, Антон подумав, що з такими стражниками ворог може пробратися в королівство непоміченим. Хлопчик йшов вулицями міста і дивувався. До чого ж тут було неохайно і похмуро: скрізь лежало сміття, людей на вулиці було мало, а ті, кого він зустрічав кудись неохоче брели з незадоволеними обличчями. Незабаром хлопчик побачив двох двірників, які замість того, щоб працювати, підмітати сміття, грали в шашки.

Недалеко Антон побачив булочну. Чомусь хлопчик відразу ж згадав про свою бабусю. Він часто ходив з нею в булочну за хлібом, і вона завжди купувала Антону здобну свіжу булочку з родзинками. Так захотілося хлопчикові ароматної здоби, що він вирішив заглянути в кондитерську. На свій подив він не відчув там запаху свіжого хліба. На столі стояла каstrуля з тістом, яке так підійшло, що було готове втекти, а на лавочці спав булочник.

— Вибачте, мені б хотілося здобної булочки! — Трохи підвищивши голос, попросив Антон.

— Он там тісто, в каstrулі, а он там пічка, зроби булочку і випечеш її в печі, а мені ліньки. Тільки піч не забудь розтопити, — відповів булочник і повернувся на другий бік.

— От, ледар! — Подумав про себе Антон і уявив, що сталося б, якби їх булочник, дядько Гнат, вів би себе так. Хто б тоді пік хліб і булочки з родзинками для жителів їхнього району?

Вийшовши з булочної, Антон побачив королівський палац і попрямував прямо туди. Палацова варта грала в карти біля воріт, і навіть не звернула уваги на хлопчика, який увійшов всередину. Потрапивши в палац, Антон відразу ж почув крики, і попрямував туди. Скоро хлопчик опинився в тронному залі. На троні сидів король і голосно кричав: – Слуги, де мій королівський бутерброд? Слуги, корону! Королівського кравця до мене! Секретар, де мій секретар?

Король кричав вже досить давно, але ніхто з слуг так і не з'явився. Помітивши Антона, король зрадів.

– От ледарі, – поскаржився він. – Нічого від них не доб'єшся!

– А ви візьміть інших на цю роботу, – порадив Антон.

– Так і ті будуть лінуватися! У нас же Королівство Ледарів, – пояснив король. – Вони чітко виконують мої накази: лінуватися, лінуватися, і якомога більше лінуватися щодень!

– Ну а навіщо ви видаєте такі накази? – Здивувався хлопчик. – Адже тоді ніхто вам не принесе сніданок, секретар не напише листа.

– Ну, так я ж Ледар XIV! Мій батько, мій дід, мій прадід і всі інші предки були жажливими ледарями, і змушували лінуватися інших. Якби я і мої піддані не лінувалися, то нашого королівства просто не існувало б. А ти, до речі, хто? Аж надто розумний!

– Я Антон.

– Ти, напевно, новий житель нашого королівства? Ще один новоспечений ледар? – Зрадів король.

– Ні-ні, я не ледар! Я тут у вас випадково опинився, – захитав головою хлопчик.

– Щоб потрапити сюди, треба просто захотіти цього й двічі вимовити своє бажання вголос.

Антон з жахом згадав, що, дійсно, два рази побажав опинитися в Королівстві Ледарів: за сніданком і коли повернувся в свою кімнату.

– А можна мені якось назад повернутися, до бабусі? – Запитав хлопчик короля.

– Ну ..., – той почухав свою бороду, – на жаль, можна. Це тобі до придворного чарівникові треба звернутися. І якщо йому не буде лінь ...

Антон кинувся шукати придворного чарівника. Виявилось, що той жив у вежі. Коли Антон постукавши, увійшов до кімнати, то виявив чарівника, що сидів перед дзеркалом і заплітав свою бороду в кіски.

– Здрастуйте, – привітався хлопчик. – Мені дуже потрібна ваша допомога! Я хочу вибратися з Королівства Ледарів і потрапити до бабусі. Ви ж зможете мені допомогти, будь ласка?

– Зможу, – відірвав погляд від дзеркала чарівник. – Це ж моя робота. Тільки, зараз мені лінь. Почекай трохи.

– А скільки мені треба чекати? – В нетерпінні запитав Антон.

– Не знаю, – знизав плечима чарівник. – Може до вечора, а може і до завтра. Та хто мене знає, може, мені буде ліньки весь тиждень або навіть місяць. Ти знаєш, лінь така штука – чим більше лінуєшся, тим більше тобі хочеться лінуватися.

– Але мені дуже, дуже треба потрапити додому! – Злякано вигукнув Антон.

– Ну, якщо ти такий нетерплячий, он там у кутку чарівна книга, – махнув рукою чарівник і знову втупився до дзеркала.

Антон побіг туди, куди вказав чарівник і побачив толстенну чарівну книгу, яку вже, напевно, кілька років ніхто не відчиняв. Вона була покрита товстим шаром пилу.

– Мабуть, мені треба знайти тут якесь заклинання, – думав про себе хлопчик, гортаючи

величезні сторінки. – Якесь заклинання, в якому говорилося б, що я більше ніколи не буду ледарем.

І ось нарешті на 314 сторінці Антон побачив відповідне заклинання. Він набрав побільше повітря в легені і голосно прочитав:

Ніколи, ах ніколи, лінуватися я не буду!

І слово «лінь» і слово «лінь» навіки забуду!

Я буду тілом і душою завжди-завжди трудитися

І ніколи, ні, ніколи не буду я лінуватися!

На всякий випадок хлопчик сильно заплющив очі, а коли відкрив очі, побачив, що знову лежить на ліжку в своїй кімнаті. Щастя Антона не було меж! Він відразу ж схопився з ліжка і став заправляти його, потім побіг у ванну чистити зуби й умиватися. Виходячи з ванної, хлопчик крикнув бабусі:

– Бабусю, тобі чимось допомогти?

– Збігай в булочну, внучок, купи хліба до обіду, – відповіла бабуся.

– А потім? – Запитав Антон.

– Потім можеш грати, – посміхнулася бабуся.

– Ні, я не хочу грати, – захитав головою онук. – Я ж не ледар!

– Ну, грати діти теж повинні, і читати книги, і вчитися, і займатися спортом. Це і є ваша найголовніша робота, – відповіла бабуся. – Але якщо тобі так хочеться чимось мені допомогти, то можемо потім піти прополоти полуницю.

– Добре! Я скоро повернусь! – Радісно вигукнув Антон.

Він взяв гроші на хліб і підстрибом вибіг за двері.

– Когось він мені нагадує ... – задумалася бабуся, дивлячись услід онукові. А потім посміхнулася і додала: – Та мене саму і нагадує! Після того, як я в дитинстві побувала в Королівстві Ледарів!

КАЗКА ПРО ПЕЧАЛЬКУ

Жила-була дівчинка Маша. Спочатку вона була зовсім маленькою, а потім росла-росла і підросла. Та так підросла, що можна тепер їй було в садок йти з дітками гратися. Мама і тато так зраділи, що Маша вже велика. Влаштували свято. Мама торт спекла, і Маша навіть сама свічки задувала.

На наступний день Машуня вперше в садок пішла, і так їй там сподобалося, що навіть йти додому не хотіла. Грала з іграшками, їла смачну кашу.

А ще у неї там друг з'явився – Семен, такий веселий хлопчисько з кучериками. Цілими днями вони разом грали. Семен сідав на одному кінці кімнати і штовхав Маші велику вантажівку. Марія ловила її, навантажувала в кузов кубики і відправляла до Семена, а він будував велику вежу. Весело їм було разом. Навіть засинати було не нудно, бо ліжечка стояли поряд, і вони разом закривали очі і спали.

І ось в один осінній дощовий день, коли листя стало зовсім жовтим, вітер приніс в дитячий садок Печальку. Вона була така маленька, сіренька, як мікробик, влетіла у квартиру і сховалась в кишеньку до Маші. І тут Марію як підмінили. Стало їй сумно, вона чомусь засмутилася, про маму згадала і давай плакати. Всі хлопці і вихователька її заспокоювали, заспокоювали ... А слізки самі собою все одно капали, так кап-кап-кап ... І все Маша знає, що мама скоро прийде, просто сходить на роботу, потім купить смачний йогурт і прибіжить за Машею. Знає це Маша, а все одно чомусь сумно – хочеться, щоб мама саме зараз прийшла ... А це все сумна Печалька сидить у кишені і Машу засмучує, плакати змушує.

Семен Машу намагався розвеселити: і в “Коровай” пропонував пограти, ляльку їй в колясці прикотив – а Маша все одно сумна. І тут Семен побачив, що у Машуні оченята зовсім мокрі. І вирішив їй допомогти:

– Дай, – каже, – я твою хустинку дістану, і слізки витру, не плач!

Витягнув Сема Машину хустинку, разом з нею Печальку з кишеньки і витрусив, і вона знову в квартиру полетіла. А Маша тут же посміхнулася, а потім засміялася і стала знову весела. А Семен та інші хлопці, звичайно, дуже зраділи, що Печалька зовсім полетіла. З тих пір Маша завжди свою кишеньку перевіряє, чи не застрягла там Печалька і ніколи в садочку більше не сумує.

*Переклад з російської
Автор: Катерина Гаврилова*

“ЗУБАСТИК” – КАЗКА ДЛЯ ТИХ, ХТО НЕ ХОЧЕ ЧИСТИТИ ЗУБКИ

В одній чарівній країні жили-були зубки. Так-так, звичайнісінькі зубки. Серед них був один маленький зубчик на ім'я Зубастик. Зубастик дуже любив хрумкати горішки, гризти яблечка і цукерочки.

У цій чарівній країні у всіх зубів були свої будиночки, де вони їли, спали і чистилися. Наш зубчик дуже любив поспати і поїсти, а ось чиститися щіткою йому зовсім не

подобалося чомусь ... ліниво йому було.

«Задоволення від цієї справи ніякого, користі теж не бачу, — розмірковував так Зубастик, — тільки час даремно витрачаю, краще б пожувати в цей час цукерку...»

І одного разу вирішив зубчик зовсім перестати чиститися.

Цілими днями безперервно Зубастик хрумкав горішки і їв різну смакоту. Весело йому жилося і не доводилося двічі на день витрачати час на чистку.

Одного разу Зубастик пішов у гості на день народження до друга. Коли він прийшов додому до нього, то чомусь ніхто не хотів з ним розмовляти і гратися.

«Що це з ними? Раніше ж їм подобалося зі мною гратися», — засмутився Зубастик.

Там був величезний смачний торт з шоколадом і горіхами. Зубастика теж дістався шматочок торта, але на загальний подив, як тільки Зубастик спробував торт, то відразу закричав, наче від болю, заплакав і втік.

«Що це з Зубастиком? Раніше ж йому подобалося їсти солодощі», — здивувалися всі.

А у Зубастика так розболілося все-все від цього шоколадно-горіхового торта. Ой, як було боляче, навіть плакати і ворухитися було жахливо боляче.

«Напевно, я вмираю», -вирішив Зубастик і побіг швидше в лікарню.

У лікарні його зустрів добрий лікар Чистозуб, оглянув він Зубастика, похитав головою і сказав: «Так, це дуже важкий випадок, я нічим не можу тут допомогти».

«Невже це все? Невже я більше ніколи не зможу хрумкати?!» – злякався зубчик і гірко-гірко заплакав.

Лікар Чистозуб спокійно відповів: «Будеш ти хрумкати ще чи ні, залежить тільки від тебе. Кожен сам повинен стежити за своїм здоров'ям. Ти, дорогий Зубастик, коли востаннє чистився, наприклад?»

Зубастик задумався ... і не зміг пригадати, коли це було востаннє: «Давним-давно, напевно».

«Ммммм, і ти ще дивуєшся, що тобі так боляче їсти? – Здивувався лікар, – ти що не знаєш для чого зуби чистяться?»

«Ні...» – невпевнено простогнав Зубастик.

«Зуби чистяться для того, щоб на них не накопичувалися бруд і залишки їжі. Адже все це залишається на зубках, і якщо не чистити зубки спеціальною щіткою, то весь цей бруд починає руйнувати зубки, саме тому у тебе все так болить, Зубастик, – відповів доктор Чистозуб. – Вирішуй сам: якщо ти хочеш одужати, то чисться вранці і ввечері, і не шкодуй на цей час!»

Зубастик кивнув і бігом побіг додому, знайшов там свою зубну щітку і довго-довго відтирав з себе весь бруд. Потім зубчик подивився на себе в дзеркало і побачив, що він весь покритий маленькими дірочками, які під брудом було не видно.

«Що ж я з собою зробив...» – гірко зітхнув Зубастик.

З тих пір пройшло багато часу. Зубастик ретельно кожен день чистився вранці та ввечері, він знову став білим і міцним, він знову зміг їсти горішки та солодощі. Тільки от маленькі дірочки так і залишилися, як нагадування про його ледачий вчинок.

Автор Ірина Терентьева psychologia-prosto.ru

ДІДОК КАРІЄС

Сталася ця історія давним-давно, після того як посварилися Зубна фея, королева зубних фей, і Дід Карієс, король Країни Беззубик. Вони стали ворогами, але кожен з них продовжує виконувати свою роботу.

Як завжди, рано вранці маленькі зубні феєчки прокидаються і відправляються на роботу.

Це не проста робота, але дуже відповідальна! Щоранку феєчки прилітають до хлопчиків і дівчаток, щоб перевірити, чи чистять дітки зубки. Феєчки дуже радіють, коли дітки не забувають чистити зубки, і нагороджують їх за це новою зубною щіткою і полуничною пастою. А коли у хлопчика чи дівчинки випадає молочний зубчик, то зубні феєчки дарують діткам подарунки: кіндер-сюрпризи, заколочки, календарики, олівці.

А ті дітки, які забувають чистити зубки або зовсім не хочуть цього робити, сильно засмучують феєчок. Адже варто хоч раз не почистити зубки, і може статися біда! Так Так! Справжня біда! У Зубик може оселитися підступний дідок Карієс. Його Країна Беззубик знаходиться якраз поруч з Королівством зубних феєчок.

Дід Карієс своєю чорною паличкою стукає по зубчику, і зубчику від цього стає боляче. Від болю зуб починає чорніти, і тоді тільки лікар зможе допомогти цій біді. А якщо не попросити лікаря про допомогу, то підступний дідок Карієс може забрати зубчик собі! Так-так, він дуже хитрий!

Зазвичай на допомогу він кличе ще й своїх онучок-помічниць, Вреднюшку і Ласунку. Вреднюшка ховає від хлопчиків і дівчаток зубні щітки і пасту і шепоче їм на вушко: “Навіщо тобі витратити зайвий час на чищення зубів?! Краще поспати довше! Ще встигнеш завтра почистити. Нічого з твоїми зубками не трапиться!”

А Ласунка, як на зло, розкладає всюди цукерки, тістечка, пряники і каже своїм тонесеньким голосочком: «Їж, голубчику, їж! Ще одну цукерку, ще одне тістечко». І якщо хлопчик чи дівчинка піддаються на вмовляння Вреднюшки і Ласунки, то дуже скоро їх зубчик починає хворіти ще більше, чорніти, а потім його забирає дідусь Карієс. А якщо діти продовжують їсти багато солодкого і не чистити зубки, то підступний дідок Карієс стрибає в наступний зубчик і починає стукати своєю чорною паличкою по ньому. Щоб не сталося такого лиха і всі зубки залишилися на місці, треба для початку позбутися онучок, Вреднюшки і Ласунки, почати чистити зубки 2 рази на день, вранці і ввечері, і перестати їсти багато солодкого.

Як тільки Вреднюшка і Ласунка втечуть з зубчика, пора виселяти звідти і діда Карієса, але просто так цього не зробити! Нам знадобиться допомога лікаря! Адже у нього є чарівна біла паличка, вона дзижчить і крутиться (так вона лякає діда Карієса). За допомогою цієї палички лікар витягне діда Карієса з зубчика, і він перестане боліти! А щоб цей хитрюга знов не пробрався в зубок, лікар насипле в зубок чарівний пил (пломба), і тоді дідові Карієсу доведеться повертатися в своє королівство Беззубик ні з чим! Але нам треба бути дуже уважними, так як дід Карієс може в будь-який момент повернутися, якщо ми перестанемо чистити зубки і будемо їсти багато солодкого.

Автор казки Тетяна Писклюкова

КАЗКА ПРО СОБАЧКУ НА ІМ'Я ТОБІК. ПРО ДИТЯЧІ РЕВНОЩІ

Спрямованість казки: Негативні почуття (ревнощі, образа та ін.), пов'язані з народженням молодшої сестри (брата). Переживання, пов'язані з труднощами прийняття ролі старшого. Для дітей віком 5-9 років.

Ключова фраза: “У мене народився братик і тепер батьки мене зовсім не люблять!”

В одній родині жив песик на ім'я Тобік. Господарі дуже його любили, пестили і часто з ним грали. Як і всі собаки, Тобік міг наробити дурниць, але господарі закривали очі на його пустощі. Життя Тобіка була дуже щасливим.

Одного разу в будинку з'явилося маленьке кошеня. Воно було зовсім крихітним і безпорадним, і господарі приділяли йому набагато більше часу, ніж Тобіку. Кошеня годували з рук, пестили і дозволяли йому все те, що Тобікові тепер заборонялося. “Ти вже великий, – говорили йому.- Поводься як слід”. А улюблена господиня майже забула про бідного песика і весь час поралася з цим кошеням.

Тобіку стало здаватися, що його зовсім не люблять, він втратив апетит і став погано спати ночами, а одного разу завив від туги, але його за це покарали. Тобік вважав кошеня винуватцем всіх своїх нещасть, але чим більше він на нього злився, тим частіше господарі карали бідного Тобіка. І від цього він ще більше ненавидів противне кошеня. Одного разу його терпець урвався: кошеня посміло забрати його улюблений м'ячик і стало гратися з ним по всьому будинку. Тобік не втримався і вкусив кошеня за хвіст. Кошеня запищало від болю, а господарі вдарили Тобіка. Від цього він ще більше зненавидів кошеня і ввечері заснув, мріючи про те, що завтра він йому як слід помститься.

Тобіку приснився дивний сон... Він опинився в незнайомому місці, навколо нікого не було. Він біг по пустих вулицях і ніяк не міг знайти свій будинок. Нарешті, втомлений і голодний, він вирішив попроситися на нічліг і постукав у найближчі двері. Двері відчинилися і з будинку вийшов... величезний кіт! “Забирайся звідси! – Закричав кіт. – Це місто кішок і тобі тут не місце”. Тобік озирнувся і побачив, що його оточує ціла юрба кішок: вони злобно шипіли і погрожували йому гострими кігтями. Переляканий Тобік кинувся бігти.

Він був у розпачі: один в чужому місті, де всі женуть його геть ... і нізвідки чекати допомоги. І тут назустріч йому вийшло маленьке кошеня, як дві краплі води схоже на улюбленця господарів. “Чому в тебе такий нещасний вигляд? – Запитало кошеня – Може, я зможу допомогти?” Тобік розповів йому про свої нещастя, і кошеня пожаліло його. Воно провело Тобіка в свій будинок, нагодувало і навіть поступилося йому своїм ліжком, а саме влаштувалось поруч. Вони обидва солодко заснули.

Прокинувся Тобік в своєму будинку, і поряд з ним лежало щось тепле і пухнасте.

Виявилося, це маленьке кошеня, яке забуло про свій покалічений хвіст і прийшло помиритися зі своїм кривдником. Тобік вже не злився на кошеня, йому стало соромно за те, що він ображав слабого малюка. Він ніжно лизнув кошеня в лоб, і з тих пір вони жили дуже дружно. Господарі були просто щасливі, тому що насправді любили обох однаково.

РОЗСТАВАННЯ. КАЗКА ПРО РОЗЛУЧЕННЯ

У сімействі ведмедів трапилася біда. Зовсім несподівано для маленького ведмедика тато пішов жити в іншу барлогу. На прощання він сказав тільки:

– Не переживай, синку, ми з тобою будемо бачитися, тільки рідше.

Мишка ці слова більше засмутили, ніж заспокоїли. Він ніяк не міг зрозуміти, чому тато вирішив піти і чому вони повинні рідко бачитися, чому він не зможе грати з ним перед вечерею в м'ячик, купатися в ставку, як колись, і не чути вранці звичне:

– Вставай, соня, день уже почався.

– Які дивні ці дорослі, – розмірковував Мишко, – постійно їм потрібно щось міняти.

Адже все було так добре.

Почувши одного разу вночі, як мама тихенько плаче, Мишко вийшов з барлоги і постукав до пугача.

– Послухай, пугач, ти у нас в лісі наймудріший. Поясни, чому тато від нас пішов? Може ми його чимось образили або він нас просто розлюбив?

Філін задумався.

– Знаєш, Мишко, у житті багато складних питань. На них нелегко відповісти.

– Навіть тобі?

– Навіть мені.

– Я чув сьогодні, як мама плаче і зовсім розгубився. Раптом тато пішов через мене? Він, напевно, перестав мене любити і якщо я піду з дому, він повернеться до мами. Тоді вона більше не буде плакати.

– Я думаю, що твоя мама засмутиться ще сильніше, а тато тебе любить. Він сам говорив мені про це. Йому погано так само, як і тобі, тільки він нікому цього не показує.

– Але якщо йому погано, чому він не повернеться?

– Тому що в житті дорослих часто відбувається те, що дітям важко зрозуміти. Минє багато років, перш ніж ти дізнаєшся про велику кількість складнощів життя.

– Але я хочу знати зараз. Чому люди розлучаються? Я чув від звірів, що в тата нова сім'я. Виходить, він нас кинув і скоро зовсім забуде?

– Ні, не забуде. Ви ж частина його життя.

– Я не хочу бути частиною. Нехай все стане як раніше.

– Розумієш, Мишко, у кожній сім'ї своє життя. Воно може бути дуже довгим. Діти виростають і мами з татами перетворюються на бабусь і дідусів, граються з онуками. В інших сім'ях мами з татами розлучаються раніше появи онуків.

– Це як у лисеняти? Від них пішла мама.

– І як у лисеняти, і як у зайчика. Він приходив до мене минулого літа і поскаржився, що тато ображає маму, а варто йому заступитися, як теж дістається.

– Я знаю. Зайчик говорив, що боїться тата, і з мамою удвох йому спокійніше.

– Ось бачиш, які різні бувають стосунки. Напевно, твої батьки відчули, що їх життя разом закінчилася раніше, ніж вони хотіли. І щоб не ображати один одного, як це бувало в родині зайчика, розлучилися. Є такі квіти, які не можуть разом уживатися на одній клумбі, хоча і подобаються один одному. Якщо вони ростуть поруч, то швидко починають в'янути, постійно сперечаючись і сварячись. Коли ж їх пересадять на різні клумби, вони знову розквітають. Так само буває і у дорослих. Спочатку вони люблять один одного, а потім щось відбувається і жити разом стає важко.

– Я розумію, але від цього не легше.

– Так і має бути. Розлучатися з тим, кого любиш завжди важко, але таке іноді трапляється. Головне, зуміти це пережити.

– Важко бути дитиною, – зітхнув Мишко.

– Дорослим бути теж не легко. Ти зрозумієш це, коли виростеш. Так що не ображайся на тата і заспокой маму. Вона за тебе дуже переживає. Їй зараз теж важко. Допоможи їй.

КАЗКА ПРО МИШЕНЯ, ЯКЕ НЕ ХОЧЕ КАКАТИ В ГОРЩИК

Час від часу в мене з'являються клієнти, які мають проблеми із випорожненнями. Інколи діти в уже досить дорослому віці (4-5 років) роблять свою справу тільки в памперс або в трусики. Для таких клієнтів мені випала нагода вигадати терапевтичну казку про мишеня, яке не хоче какати в горщик. Звичайно, окремі моменти можна адаптовувати під індивідуальний випадок кожної дитини.

Особливість даної казки в тому, що психолог, мама і дитина разом наповнюють сюжет. Краще всього це робити за допомогою м'ячика. Тобто психолог говорить початок речення (таким чином направляє сюжет), а батьки разом з дитиною отримуючи м'ячик закінчують речення.

Примітка. В казці замість трьох крапок повинні звучати слова клієнтів. Психолог на свій розсуд обирає кому кинути м'ячик.

Жило було маленьке мишеня. Його звали... Воно було дуже щасливим, мало сім'ю (тата, маму). Це мишеня дуже любило сміятися і грати в різні ігри, такі як ... Найбільше мишеня любило займатися ... У нашого героя була одна особливість – йому подобалось какати в памперс і ніяк не хотілося робити це в горщик.

Скоро у мишеняти День народження і йому повинно виповнитися... Мама з татом готуються до свята. Кожного року на День Народження до мишеняти приходив Чарівник. Він дарував такі подарунки... Але разом з тим, оскільки мишеня ставало кожного року дорослішим, Чарівник забирив із собою речі, які мишеняті були не потрібні. Наприклад, коли мишеняті був рік Чарівник подарував горщик, а забрав соску. На святі зібралося багато друзів, серед яких... Діти грали в різні ігри..., мишеня задуло торт із ... свічками. І ось, як завжди, на свято завітав... Він приніс багато цікавих речей... Мишеняті дуже сподобалось, особливо... Всі гості веселилися і іменинник пригостив Чарівника тортом. Прийшов час Чарівникові йти, а це означає, що прийшла пора щось забрати у мишеняти, оскільки він став уже дорослішим на цілий рік! Цього разу Чарівник забрав памперси! Чарівник сказав: «Ти вже великий хлопчик і можеш навчитися какати і пісяти на горщик чи унітаз. А памперси треба маленькому мишеняті, якому ще не виповнився навіть року, до якого я зараз і поспішаю! Разом з мамою сходи́ть завтра до магазину і виберіть горщик/кришку для унітазу».

Наступного дня вся сім'я пішла до магазину. У мишеняти був улюблений колір ... Вони довго вибирали, а потім обрали найгарніший... Крім того в магазині ще купили ... Вся сім'я прийшла додому, коли вже настав вечір. Тут раптом мишеняті захотілося какати. Воно попросило у маму памперси, мама пішла шукати, але раптом вони згадали, що Чарівник забрав їх. «Що будемо робити спитала мама?». Як ти тепер будеш какати?. А мишеня відповіло.... Потім мишеня сіло на горщик/унітаз і зробило свою справу. Всі були дуже щасливі і вирішили відсвяткувати – сіли пити чай з тортом! З того часу мишеня було вже по-справжньому дорослим і став постійно какати і пісяти в горщик/на унітаз!

КАЗКА ПРО ДОБРОГО ПЕТРИКА

В одному місті жив-був хлопчик на ім'я Петрик. Петрик дуже хотів мати багато друзів. Але він зовсім не вмів дружити, а вмів тільки битися. Він думав, що тільки бійкою і грубістю можна щось комусь довести або привернути до себе увагу. Хлопці його боялися, і друзів у нього майже не було.

Одного разу Петрик побачив на дорозі велику калюжу з різнокольоровими брудними плямами. Він підійшов ближче, щоб краще розглянути її. І раптом проїжджаючий повз автомобіль оббризкав його водою з ніг до голови.

Петрик, весь мокрий і брудний, хотів було бігти додому. Але тут помітив, що знаходиться всередині прозорої великої мильної бульбашки. Спочатку Петрик дуже здивувався і почав її розглядати. Але потім злякався, бо зрозумів: вибратися з бульбашки він не зможе. Вона була дуже міцною і ніяк не хотіла лопатися.

З того часу всі погані справи Петрика назад до нього ж і повертались. Наприклад: намагається Петрик кого-небудь вдарити, а бульбашка удари йому назад повертає. Кине Петрик в кого-небудь камінь, а той летить назад – прямо в Петрика.

– Це що ж виходить? Я тепер сам себе бити буду? – Подумав Петрик, і йому стало дуже боляче і прикро.

Як же мені тепер грати з хлопцями? – Заплакав хлопчик.

Так він і ходив кілька днів в бульбашці. Битися боявся, адже себе бити боляче і нецікаво. Грати одному нудно. А от бульбашки ніяк не міг позбутися.

І ось, вже зовсім зневірівшись, Петрик сидів на лавочці на дитячому майданчику і спостерігав, як весело грають діти. Раптом він побачив дуже симпатичну дівчинку з лялькою. Дівчинка не знала, що Петрик любить битися, і не злякалася його, а, навпаки, покликала грати. Петрик дуже зрадів і вирішив пригостити дівчинку яблуком, яке було у нього в кишені. Він простягнув їй яблуко, і тут сталося диво – бульбашка лопнула! Петрик був просто щасливий. Нарешті він звільнився!

Коли Петрик прийшов додому, він побачив на столі два великих яблука.

– Дивно, – подумав Петрик, – звідки б їм тут взятися? Адже останнє яблуко я подарував дівчинці у дворі.

На наступний день Петрик знову пішов у двір до хлопців і дав їм свою машинку пограти. А коли повернувся додому – побачив дві нові гарні машинки. І став Петрик помічати, що, як тільки він зробить комусь добру справу, це добро до нього повертається, та ще в подвійному розмірі.

З тих пір Петрик робив тільки добрі справи. У нього з'явилося дуже багато друзів. Він навчився дружити з усіма і зовсім перестав битися. Адже в бульбашку йому більше не хотілося!

*Переклад з російської
Автор: Ірина Маніченко*

КАЗКА ДЛЯ ТИХ, ХТО НЕ ХОЧЕ ПРИБИРАТИ ІГРАШКИ

Жила-була на світі маленька дівчинка Іринка. Всі її дуже любили: мама, тато, бабусі, дідусі, тітка і її двоюрідні братики. А Іринка, як і всі маленькі діти, найбільше любила гратися іграшками. Їх у неї було дуже багато: м'ячики, ляльки, коляски, посуд, кубики,

м'які білочки і зайчики, собачки і ведмедики, кішечки і конячки. А ще багато книжок, альбом для малювання, конструктор, пазли і навіть машинки. Іринка готова була гратися хоч цілий день.

Спочатку ляльки збиралися всі разом, їли полуничне варення і пили какао. Потім вони в ошатних сукнях відправлялися в кареті на бал. Потім з кубиків виростало чудо-місто зі всілякими атракціонами, гойдалками, каруселями, і ляльки із задоволенням відправлялися в цей парк розваг. В іншому кутку кімнати з'являвся величезний зоопарк, де жили всі іграшкові звірі. І якщо раптом хтось занедужував, з конструктора тут же будувалася чарівна лікарня, в якій працювали тільки добрі лікарі, лікували лише цукерками, і нікому ніколи не було боляче.

Потім на дитячому столику збиралися химерні пазли. І, нарешті, приходила черга олівцям, фломастерам або фарбам. На білосніжному аркуші паперу розквітала чарівна квітка, малювалося чудове місто або як за помахом чарівної палички з'являвся інший чудо-малюнок, який потім прикрашав стіни дитячої кімнати.

Гра для Іринки була всім, в цьому світі вона жила. Ось тільки прибирати іграшки на місце вона зовсім не бажала. Через це вона часто сварилася з мамою і татом, але вони її сильно любили і не хотіли карати.

І якось увечері, коли прийшла пора наводити порядок, мама зробила таємничий вигляд і сказала: «Іринка, я хочу повідати тобі таємницю – на світі живе Фея Неслухняності. Вона з'являється тільки вночі, коли всі маленькі дівчатка вже сплять і бачать сни. Вона залітає через вікно в їх кімнати і дивиться, який там у них порядок. Якщо все чисто, вона відлітає до інших дітей, але якщо раптом бачить неприбрані іграшки, то зачаровує їх. Іграшки стають такими маленькими, що можуть пролізти крізь віконну раму, і Фея забирає будь-які три в свою Країну Неслухняності! У цій країні іграшки дуже сумують за своєю господинею і просяться додому. Але Фея-чарівниця нікуди їх не відпускає!» Іринка дуже уважно слухала, але не повірила мамі і пішла спати, так і не прибравши у своїй кімнаті.

На наступний ранок, вмившись і поснідавши, Іринка пішла до своїх вірних друзів – іграшок. Як зазвичай ляльки-модниці зібралися для веселої бесіди. Ось тільки лялька Агнет все ніяк не хотіла знаходитись. Іринка її пошукала в коробці з іграшками, на своїй полиці для книг, під столом, під ліжком. Вона заглянула навіть у ванну і на кухню, але улюбленої Агнет ніде не було! Іринка побігла до мами запитати, чи не бачила вона ляльку, але мама лише розвела руками.

Пошуки ляльки набридли дівчинці, і вона стала гратися з іншими іграшками. Пупси пішли в дитячий садок, машинки влаштували змагання, з конструктора виріс чудо-ліс, кошеня з цуценям забралися на гірку з кубиків, а плюшевий ведмедик вирішив піти в гості до пухнастого зайця. Мишко вже дійшов до стільчика, де вчора залишився сидіти пухнастий заєць, але там було порожньо. Мишко удвох з Іринкою заглянули під стілець, подивилися на ліжку, але ніде його не знайшли. Знову пропажа! Куди міг подітися її заєць, якщо вона його залишала на стільці? Або на ліжку? А може, він і зовсім залишився валятися на підлозі?

У задумі Іринка сіла за свій столик і тут її погляд випадково впав на альбом для малювання. Щоб відволіктися від сумних думок, вона вирішила помалювати – дістала чистий листочок, намалювала жовтим фломастером сонечко. Хмарки на небі повинні були бути синіми, ось тільки цей фломастер писав погано – все тому, що Іринка забувала надягати на нього ковпачок. Але ж були ще олівці! Небо можна намалювати і ними.

Дівчинка почала їх шукати. Подивилася скрізь – немає олівців і все. Тут вже зовсім перехотілося їй і гратися, і малювати.

Іринка була хоч і маленька, але до трьох порахувати могла. Пропало рівно три речі – саме стільки, скільки могла забрати фея в свою Країну Неслухняності! Зі сльозами прибігла вона до мами, адже дуже шкода було їй свої іграшки. Як же вони там без неї?! І тоді мама відкрила ще одну таємницю: «Фея хоч і могутня чаклунка, але всі її чари розсіються тоді, коли всі іграшки будуть ночувати на своїх місцях і в кімнаті буде порядок».

І в той самий вечір Іринка сама без допомоги мами навела порядок у своїй кімнаті. Кубики і конструктор були акуратно прибрані усвої коробки, ляльки спали в ліжечках, книжки рівно розставлені на полиці, навіть м'ячики і всі звірі були розкладені по місцях. А вночі дівчинці приснився сон. У ньому вона бачила свої вкрадені феєю іграшки. Вони жили тепер в Країні Неслухняності, плакали без неї і просилися назад додому. Сама Іринка перетворилася на добру чарівницю, яка знайшла фею і пообіцяла їй, що вона зробить все, щоб повернути свої речі назад.

Тепер дівчинка вирішила завжди наводити порядок у своїй кімнаті і навіть допомагати мамі і татові, бути слухняною і хорошою донькою. На ранок, як тільки прокинулася, Іринка побігла до вікна, подивитися, чи повернулися через віконну раму зниклі іграшки. І як же вона зраділа, коли побачила там ляльку Агнет, пухнастого зайця і коробку з олівцями. Вона обняла їх усіх разом і побігла розповідати мамі, як вона, маленька дівчинка, змогла перемогти злу Фею Неслухняності і повернути назад своїх друзів. З тих пір Іринка ніколи не лягає спати, не прибравши у своїй кімнаті, і мама їй зовсім не допомагає, ну може тільки трішки.

Джерело: dreams4kids.ru

ФІЛОСОФСЬКА КАЗКА ПРО ОБРАЗУ

Образа – це така маленька і дуже симпатична тваринка. З вигляду вона зовсім нешкідлива. І якщо з нею правильно поводитися, то шкоди вона вам не принесе. Образа, якщо не намагатися її поселити в своєму будинку, прекрасно живе на волі і ніколи нікого не чіпає. Але всі спроби заволодіти образою, зробити її своєю, закінчуються завжди плачевно ...

Звірятко це дуже маленьке і спритне, воно може випадково потрапити в тіло будь-якої людини. Людина це відразу відчує, тому що одразу стає прикро.

А звірятко кричить людині:

– Я ненавмисно попалося! Випусти мене! Мені тут темно і страшно! Я хочу до мами!

Але люди давно розучилися розуміти мови тваринок земних, особливо таких маленьких звірятко...

Є такі люди, які відразу відпускають образу. Але є й такі, які ні за що не хочуть її відпускати. Вони відразу називають Образу своєю і носяться з нею, як з найдорожчою іграшкою. Постійно думають про неї і навіть вночі прокидаються від великих думок про неї.

А образі все одно не подобається жити з людиною. Вона крутиться, шукає вихід, але сама вона ніколи не знайде шляху. Таке ось звірятко.

Та й людина теж стиснеться і ні за що не випускає вже свою Образу. Шкода віддавати. А звірятко то голодне і їсти йому дуже хочеться. Ось і починає воно потихеньку їсти людину зсередини. І людина відчуває це: то там заболить, то тут. Так болить, що сльози котяться з очей. Але оскільки вона не розуміє від чого це, то і не пов'язує це нездужання з образою. А далі людина зникає до неї від безвиході та Образа теж потихеньку зникає до свого господаря: їсть, росте, жиріє Образа і зовсім перестає рухатися.

Знаходить всередині людини що-небудь смачненьке, присмоктується і смоче і гризе. Так і кажуть про таких людей: «Образа гризе».

І, врешті-решт, Образа так приростає до людини, що стає її частиною. Людина з кожним днем слабшає, а Образа всередині все товстішає і товстішає.

І невтямки людині, що тільки й треба – взяти і відпустити образу!

Нехай собі живе, в своє задоволення і буде знову маленькою, спритною і худенькою!

І людині без неї легше живеться, бо від Образи вона часто плаче і хворіє.

Образа – це таке маленьке звірятко. Відпусти його, нехай собі біжить до мами!

КАЗКА ДЛЯ ДІТОК, ЯКІ БЕРУТЬ ЧУЖЕ БЕЗ ВІДОМА ВЛАСНИКА

Одного разу хлопчик Дениско гуляв зі своїми друзями на дитячому майданчику. Вони як завжди весело гралися всі разом. Спочатку діти грали “в п’ятнашки”, потім в “козаків-розбійників”, а потім втомилися і присіли поговорити. Балакали вони, балакали, раптом на коліна найменшій дівчинці Маші прямо з неба впав маленький сріблястий

ключик. Всі підняли голову догори і побачили величезного красивого метелика, який пролетів і сховався у гілках дерева.

– Ух ти! – Діти навперебій стали вихоплювати його один у одного.

– Можливо він чарівний?

– А що ним можна відкрити?

– А де замок?

Великий красивий метелик сидів на акації. У нього були великі ажурні крильця з червоними і жовтими цятками, синіми і рожевими смужками, а по краю кожного крила спалахували золоті іскорки. Він подивився, як Маша акуратно поклала ключик в кишеньку, задоволено поворушив вусиками і, змахнувши крильцями, полетів.

Денису дуже захотілося мати точно такий же ключик.

– Маш, віддай мені ключик, – почав канючити він.

– Не віддам, – відповіла Маша.

– Ну, навіщо він тобі? – Не вгавав Денис.

– А тобі навіщо? – Не здавалася Маша.

– Мені він дуже сподобався – відповів Денис.

– Мені теж, – не поступалася Маша. – Він упав мені на коліна, значить, ключик мій!

Так вони довго-довго сперечалися, ледве не посварилися, але Катя запропонувала пограти в м'ячик, і вони забули про ключик.

Сонце піднялося високо-високо, стало жарко, і діти зняли курточки. Коли Денис поклав на лавку свою куртку, то побачив, що поруч лежить Машина кофточка, в кишені якої поблискує ключик. Денис озирнувся, чи не бачить хто, схопив ключик і сховав у своїй кишені. Діти нічого не помітили. Денис дуже боявся, що Маша згадає про свою знахідку і почне з'ясовувати, куди ж зник її красивий ключик. Але маленька Маша загралася і зовсім забула про нього.

Увечері, коли Маша лягала спати, у вікно її кімнати хтось тихенько постукав. Спочатку вона злякалася і з головою сховалася під ковдру, але потім їй стало цікаво, хто ж це там стукає, і вона обережно визирнула. За вікном сидів чудовий метелик. Його строкаті крильця виблискували і переливалися у світлі місяця, червоні і жовті цятки світилися в темряві, мов ліхтарики, а на кінчиках вусиків спалахували дві золоті зірочки.

– Ой, – зраділа Маша і підбігла до вікна. Метелик влетів у квартиру і опустився на Машин пальчик, акуратно склавши красиві крильця. У кімнаті відразу стало ясно.

– Здрастуй, Маша! – Мелодійним голосом сказав метелик.

– Здрастуйте, – ввічливо відповіла Маша.

Вона була вихованою дівчинкою. Але їй було так цікаво, чому метелик вміє розмовляти, що вона не витримала і сказала:

– А розмовляючих метеликів не буває! Ти чарівний метелик?

– Мене звуть Ліонелла, я фея лісових квітів! – Відповів метелик.

– Ой, я ще ніколи не бачила справжніх фей, – зраділа Маша. – А що ти робиш у місті?

– У моїй чарівній країні трапилася страшна біда! На нашій квітковій галявині жив Срібний струмок. Він був дуже-дуже гарний і добрий. Срібний струмок напував нас водою, вмивав пелюстки квітів, поливав нашу землю. Ми всі були веселі і щасливі. Але одного разу, коли сонце як завжди освітило нашу країну своїм золотим світлом, ми побачили, що Срібний струмок зник. Квіти почали в'янути, коріння дерев засихали, листя з кущів облітали, трава жовтіла. Наша смарагдово-зелена країна стала чорною і порожньою. Якщо я не знайду Срібний струмок, то ніколи вже не зацвітуть у нас квіти, не заспівають птахи, трохи зашумить трава.

— А як же ти його знайдеш? — Засмутилася Маша.

— Уже багато років я літаю по світу. Одного разу, в темному-темному лісі я зустріла стару мудру сову. Коли я розповіла їй свою сумну історію, вона сказала мені, що Срібний струмок викрала зла чаклунка Гразелла, стара і страшна повелителька бурь. Вона живе в старому чорному лісі, на багнистому острові, посеред чорного болота. Гразелла терпіти не може квіти, тому і вкрала у нас Срібний струмок, щоб наша Квіткова країна зів'яла. Гразелла сховала його в своєму чорному підземному палаці, в глибокій темниці. На дверях темниці висить величезний страшний замок, відкрити який можна тільки чарівним ключем. Ключ цей Гразелла заховала в Крижаний скелі за Холодним морем на далекій Півночі.

Багато довгих днів і ночей добиралася фея Ліонелла до крижаної скелі. Коли її крильця зовсім втомилися, вона зустріла диких гусей і розповіла їм свою сумну історію.

— Залізть в мій пух, — сказав ватажок зграї. — Там тобі буде тепло і зручно. Ми віднесемо тебе на берег Холодного моря. Так Ліонелла і зробила. Гуси долетіли з нею до самого Холодного моря.

— Ну от, — сказав ватажок. — Далі нам не можна. Але тобі можуть допомогти король Холодного моря, Білий ведмідь.

— Спасибі вам, гуси! — Помахала крильцями Ліонелла і полетіла до Білого ведмеда. Квіткова фея розповіла йому про біду, яка трапилася в її країні.

— Забирайся до мене на спину, та закутайся в хутро, я відвезу тебе до пінгвінів, вони часто бувають у Крижаний скелі, — відповів їй Білий ведмідь.

Ліонелла послушалася його і закуталась в хутро на теплій ведмежій спині. Багато днів і ночей йшов Білий ведмідь по берегу Холодного моря. Нарешті, одного разу вранці він сказав:

— Ось, добра фея, дивись, там на крижині пінгвіни, вони допоможуть тобі.

— Спасибі тобі, Білий ведмідь, — крикнула Ліонелла і поспішила до пінгвінів.

Пінгвіни дуже здивувалися, вони ніколи в житті не бачили метеликів. Коли Ліонелла розповіла їм свою сумну історію, найголовніший пінгвін сказав:

— Звичайно, ми знаємо цю скелю. Забирайся до мене в хутро, поки твої крильця зовсім не замерзли, я віднесу тебе туди.

Цілий день йшов пінгвін по величезній крижині. Нарешті, далеко попереду показалася висока крижана скеля. Здалеку вона була схожа на горбату бабу з палицею. Біла брила льоду була припорошена снігом, а в глибині її виблискував чарівний ключик:

— Ось він, ось він! — Зраділа Ліонелла. — Скоро я звільню Срібний струмок, і моя країна знову розквітне і стане ще прекраснішою!

Вона дістала чарівну паличку, змахнула нею і заспівала своє заклинання: Солобелла.

Молобелла, Карічікі, Муріпікі! Лілія, ромашка, волошка і кашка, конюшина і мімоза, піон і троянда, Трава-лобода, Місяць і зірка, Сонця промінчик. Дайте мені ключик!

Крижана скеля тріснула, постояла мить, а потім розсипались на мільйон крихітних крижинок. Фея підняла чарівний ключик, який впав до її ніг і поспішила додому: на пінгвіні, на Білому ведмеді, на дикому гусаку вона поспішала в свою країну.

Але зла чаклунка дізналася про те, що Ліонелла забрала ключик і змінила заклинання.

Тепер, щоб ключик зміг відкрити темницю, в якій мучився Срібний струмок, маленька дівчинка повинна була взяти цей ключик в праву руку і при світлі місяця вимовити чарівне заклинання. Ліонеллі розповів про це теплий Південний вітер, який випадково почув розмову слуг Гразелли.

Квіткова фея якраз летіла в цей час над Машиним містом. Вона побачила красиву дівчинку з червоними бантиками і вирішила попросити її про допомогу. Ліонелла скинула ключик дівчинці прямо на коліна, дочекалася, поки Машенька його заховає, і полетіла.

Коли Маша почула цю чарівну історію, вона дуже зраділа, що може врятувати цілу чарівну країну.

— Я зараз, крикнула вона феї і почала шукати в кишеньці ключик. Але ключика там не було.

— Який жах, — розплакалася дівчинка. — Через мене загине Квіткова країна.

— Ти не винна, — сумно відповіла Ліонелла. — Це я повинна була не спускати очей з ключика, але я так втомилася від довгої подорожі, що вирішила трохи відпочити.

Напевно, це Гразелла вкрала ключик. Я бачила кілька разів чорного метелика, який летіє слідом за мною. Напевно, це вона. Не переживай, я що-небудь придумаю, — сказала Ліонелла.

Вранці Маша вийшла у двір сумна-пресумна.

— Ти чого така сумна? — Запитала Катя. Денис зрозумів, що це через ключик, почервонів, але нічого не сказав. Гарний ключик лежав у нього вдома в коробочці з іншими скарбами. Там було справжнє збільшувальне скло, компас, старі зламані годинник і наклейка з машинкою.

Коли Маша розповіла дітям про Квіткову країну, Денис схопився за голову і закричав:

— Це я винен! Що я наробив! Пробачте мене! Клич швидше Квіткову фею. Я ж не знав, я думав, що це просто красивий ключик! — І він побіг додому.

Коли червоний від сорому Денис повернувся, фея вже сиділа на краю пісочниці:

— Ось, — прошепотів Денис, простягаючи Ліонеллі ключик.

— Добре, що ти все зрозумів і повернув його, — сказала фея. — Ніколи не можна брати чуже без дозволу. Те, що тобі здається дрібницею, може виявитися дуже важливим для іншої людини і заподіяти комусь велике горе!

— Я зрозумів, — похнюпився Денис. — Я більше ніколи так не вчиню. Вибачте мене будь ласка!

— Сподіваюся, що ще не пізно, — сказала фея. — Тепер треба дочекатися ночі і вимовити чарівне заклинання. Ходімо, Машенька, нам треба підготуватися.

Як тільки зійшов місяць, Ліонелла дала Маші ключик і веліла повторювати чарівні слова:

Розступися, чорний ліс,

Країно чудес відродись!

Гулі, мулі, парабеллі,

Зняти закляття Гразелли!

Ключик блиснув і убрався в золотий колір.

— Подіяло, — зраділа Ліонелла. — Прощай, Машенька! Спасибі тобі велике. Обов'язково передай Денису, щоб він ніколи більше так не робив, інакше зла Гразелла може знищити мою країну!

— Добре, прощай! — Помахала їй рукою Машенька.

Фея летіла через чорний ліс, над чорним болотом і, нарешті, дісталася до багнистого острова. Ніч ще не закінчилася, і зла Гразелла спала в своєму палаці. Обережно підкралася Ліонелла до темниці, де висихав Срібний струмок, вставила в замок чарівний ключик і прошепотіла:

Тараган-бараган, Вітри, бурі, ураган, Наді мною замріть, Темницю відчиніть!

В ту ж мить темниця відкрилася, і Срібний струмок вирвався на свободу.

– Ліонелла, це ти! Як я радий!

– Скоріше, біжимо, поки не настав ранок, а нто Гразелла прокинеться і нам буде непереливки!

Вони поспішали через ліси, поля і гори, і, нарешті, добігли до Квіткової країни.

Срібний струмок погладив висохлі квіти, і вони підняли свої голівки. Він бризнув на зів'яле листя дерев, і вони стали свіжими і смарагдовими. Струмок пробіг по чорній траві, і вона знову піднялася і зазеленіла. Над Квітковою країною задзвеніли пташині голоси, заграло тепле сонечко і запурхали метелики. Під блакитним небом знову зацвів всіма барвами строкатий квітковий килим. Ліонелла оточила свою країну чарівним закляттям, щоб зла чаклунка ніколи більше не змогла вкрасти Срібний струмок.

А хлопчик Дениско з тих пір ніколи більше не брав без дозволу чужі речі. Він назавжди запам'ятав, що навіть звичайна дрібничка, взята без дозволу, може стати причиною великого горя.

ТЕРАПЕВТИЧНА КАЗКА “БРАТ І СЕСТРА”

В одній хорошій сім'ї в гарному будинку жили були хлопчик і дівчинка. Були вони братом і сестрою. Хлопчика звали Ваня, а дівчинку Маша. Ваня був старший за сестричку. Мама завжди казала: “Ви брат і сестра, не сваріться!” Вані іноді здавалося, що мама любить Машу більше, що обіймає її частіше, що цукерка у Маші смачніша.

А Маша теж думала, що мама міцніше цілує Ваню, більше з ним грає і ніколи не сварить його.

Ні, ви не подумайте, і Маша і Ваня часто грали один з одним і навіть ділилися цукерками (коли мама строго дивилася на них). Але Вані іноді дуже хотілося бути у батьків єдиною дитиною. А Маші навіть колись сон приснився, що вона одна донька.

І ось одного разу ... Діти грались в садочку – шукали скарб. І скарб знайшли! Справжнісінький скарб! Хіба таке буває? Ви можете повірити, що прості хлопчик і дівчинка знайшли справжній скарб? Ось і діти не повірили! Але він стояв перед ними – гарна, справжня, старовинна скриня.

– Це я його знайшов – закричав Ваня!

– Я тобі допомагала, значить ми знайшли його разом! – Почала сперечатися Маша.

– Ні, я знайшов!

– Ні разом!

– Я його дістав!

– А я копала!

– А я приніс лопатку, якби не моя лопатка, ми б до нього не докопалися!

– А ти не хотів копати взагалі!

Діти ніяк не могли зупинитися, продовжували кричати один на одного.

Вони не знали що в скрині сидів малесенький шкідливий дідок. Він чекав тисячу років, коли його витягнуть зі скрині і дуже хотів, щоб це були брат з сестрою. Дідок, звали його Скандальчик, оживав тільки тоді, коли біля нього лаялися діти.

І зараз він був сповнений сил:

– Ей, – закричав він – випустіть мене звідси!

Діти примовкли. Але скриньку відкрили.

– Ой, який ти маленький! – Вигукнула Маша.

– Так, я старий нещасний дідок, просидів у скрині тисячу років! Спасибі вам велике, що ви мене витягли!

– Ух ти! Ти вмієш розмовляти? А чудеса ти робити вмієш? – Запитав Ваня.

– Таааак, хочеш машинку?

– Звичайно!

І тут же перед Ванею з'явилася машинка.

– А мені? – запитала Маша.

– А тобі лялька? Підійде?

І у Маші в руках з'явилася гарна лялька!

Дідок попросив залишити його в скрині і не розповідати мамі і татові про нього. Діти прийшли додому. Мама приготувала смачний обід. Всі стали розсаджуватися за стіл. І знову почалася суперечка.

– Я сиджу поряд з татом! – Казав Ваня.

– Ні! Ти минулого разу сидів з татом, сьогодні буду сидіти я! – Кричала Маша.

Суперечка тривала хвилин 10. Мама вже так втомилася від постійних суперечок, що просто мовчки ставила тарілки на стіл. Нарешті всі розсілися.

– Це мій хліб!

– Ні мій!

– Це моя тарілка, я її взяла першою!

– Ні я!

Маша з Ванею ні на хвилину не переставали лаятися. Коли після обіду вони визирнули в сад, виявилося, що дідок підріс. Обличчя його вже не здавалося таким гарненьким і милим. Він почав скидатися на злих чарівників, яких діти бачили в казках.

– Як дивно, він підріс – здивувався Ваня.

– Так, може він поїв яблук і виріс? Мама завжди каже, що від корисної їжі швидко ростеш. – Міркувала Маша.

Минуло 5 днів. Мама помітила, що діти стали тепер уже і битися. А дідок з кожним днем ріс і ріс. І коли вранці діти вийшли в сад, вони по-справжньому злякалися.

– Ха ха! – Тепер я повний сил! Спасибі вам, Ваня і Маша! Це Ви дали мені можливість вирости! – Сказав їм страшний і жахливий старий. Він був схожий тепер на страшне зубасте чудовисько. На пальцях вирости величезні нігті, зуби стали гострими, вуха великими. Голос був грубий і жахливий. Здавалося, що він зараз схопить діточок.

– Як? – Злякано пробелькотів хлопчик.

– Тільки коли рідні та близькі люди сваряться, тоді я расту. Тепер я можу робити різні погані справи! Ха-ха сміявся він відразливим сміхом.

Діти забігли до будинку і стали думати що ж робити.

– Йдемо розповімо мамі – запропонувала Маша.

– Точно!

Сестра з братом все розповіли мамі. Вона вислухала їх засмучено.

– Що ж нам робити? Мамочка, ми боїмося цього злого старого!

– Ну додому він до нас не зайде – адже ми не лаємося з татом! А щоб він знову став маленьким, я думаю вам треба припинити сваритись?! Як ви думаєте? – Мама дивилася на Ваню з Машею і чекала, що вони скажуть.

– Точно! – Зрадів хлопчик – ми не будемо лаятися і у старого не буде сил рости і робити капості!

– Обіцяю, обіцяю, обіцяю – радісно сказала Маша.

Відтоді діти перестали кричати один на одного, лаятися, разом зібрали пазл, побудували вежу з конструктора. Стали допомагати один одному робити уроки і навіть самі ділилися цукерками і булочками. Спочатку було складно. Хотілося посваритися, нагрубити або накричати. Але дідок починав сміятись, коли діти збиралися посваритися. Відразу згадувалось який він був великий і жахливий. Діти заспокоювалися. Вони так звикли бути друзями, що скоро зовсім забули, чому раніше виникали скандали.

Дідок ставав все меншим і меншим. І одного разу діти знайшли його зовсім малесеньким. Вони сховали його в скриню. І закопали скриню в тому ж місці, де його знайшли.

Мама дуже зраділа. Її улюблені дітки стали справжніми братом і сестрою. Тепер вона знала, що ніхто і ніколи не буде лаятися. У будинку чувся тільки сміх і радісні голоси. І виявилося, що мама любить їх абсолютно однаково сильно, кожного по-своєму! Дуже сильно!

КАЗКА ПРО ОБРАЗУ

Жив-був хлопчик Петрик. Як всі хлопчики, він ходив до школи, а у вільний час грав у дворі з друзями. Коли було тепло, хлопці грали в наздогонялки і хованки. А коли мороз щипав за ніс, діти із задоволенням каталися з гірки на санчатах. І так вони весело і приємно проводили час і дружили.

Так якось раз трапилася з Петриком одна історія. У школі, де він навчався, оголосили змагання. І на цьому змаганні головний приз повинен був дістатися тому, хто швидше за всіх добіжить до фінішу. Всі хлопчики захотіли взяти участь в змаганні. І Петро теж захотів. Кожен мріяв виграти головний приз. А Петрик був просто впевнений, що головний приз дістанеться саме йому. Коли почалося змагання, всі хлопчики стали на стартову лінію, а вчителька фізкультури скомандувала: «На старт, увага, марш!» Вона махнула червоним прапорцем, і всі хлопці дружно побігли. Спочатку всі учасники забігу бігли рівно, але потім то один хлопчик почав вириватися вперед, то інший. І Петрик теж іноді біг попереду всіх. Але до фінішу він прийшов другим. Першим прийшов його друг Коля, який і виграв головний приз.

Петі стало дуже прикро. Він навіть заплакав від образи. Ось так: «Аааа!» І раптом відчув, що хтось стоїть поруч з ним. Це було дуже маленька істота, зростом з Петрикове коліно.

– Ти хто? – Запитав Петро.

– Я – Ображайка, – відповіла істота.

– А звідки ти взялася? Щось я тебе раніше не бачив, – поцікавився Петрик.

– Ти й не міг мене раніше бачити. Я приходжу тільки до тих, хто образився, – пояснила Ображайка і зі співчуттям запитала: – Скажи, тобі прикро, що головний приз виграв не ти?

– Дуже прикро, – похмуро сказав Петрик.

– Ну ось! – Зраділа Ображайка. – Тому я до тебе і прийшла. І тепер я буду дружити з тобою. А ти будеш робити те, що я скажу. Добре?

– Добре, – відповів Петрик і запитав: – А що треба робити?

– По-перше, не дружи більше ні з ким. По-друге, відійди в сторону і надуйся. І по-третє, коли тебе покличуть грати, скажи: «Не хочу, не буду і ніколи до вас більше не прийду», – порадила Ображайка.

Петрик так і зробив. Відійшов убік і надувся. Та тільки-но він відійшов в сторону, як Ображайка стала більшою. Була хлопчику по коліно, а стала по пояс.

Коли Коля покликав Петрика пограти разом, Ображайка зашепотіла: «Не хочу, не буду і ніколи до вас більше не прийду» – і Петрик слухняно повторив за нею ці слова. Коля знизав плечима і пішов, а Ображайка засміялася і виросла ще більшою. Тепер вона була зростом з Петю.

Хлопчику стало весело. Йому сподобалася ця гра. Коли до нього підійшов його друг Вітя і теж покликав пограти разом, Петрик вже із задоволенням надувся, відвернувся і сказав: «Не хочу, не буду і ніколи до вас більше не прийду». І ще тупнув ногою. І подивився на Ображайку. Вона була вже на дві голови вищою за нього.

І раптом Петрик побачив обличчя Ображайки. Тепер воно зовсім не посміхалося, а виявилось дуже непривільним і навіть злим. Відвернувся Петрик від Ображайки і подивився в інший бік. І стало йому так сумно: його друзі бігають, грають всі разом, а він тут з цією Ображайкою один! І так йому захотілося до них, так захотілося! Закричав їм Петрик: «Почекайте, я з вами!»

І побіг. Даремно Ображайка тягнула його до себе. З кожним кроком Петрика вона ставала все слабшою і меншою. Петрик прибіг на майданчик і став грати разом з друзями. А

Ображайка зовсім зникла. І Петрик про неї навіть не згадав.
Добре з друзями!

*Переклад з російської
Автор: Марина Скорбеева*

ЛИМОНЧИК І МІКРОБ, АБО НАВІЩО МИТИ РУКИ

Лимончик – дуже активний жовтий бегемотик, як і всі діти 4-5 років. Він любить стрибати, лазити і торкатись до всього на вулиці! І камінчик підбере, і в калюжу руки занурить, і листок на дереві зірве. А одного разу зловив жабу і приніс її показати мамі. Мама, звичайно, злякалася і трохи на стілець не заскочила. Хоча жаба була добра і смішна.

Після кожної прогулянки мама наполягала на тому, що Лимончик повинен помити руки. Не просто сполоснути їх водою, як він часто робив, а взяти мило, гарненько намити свої долоньки, потерти кожен пальчик, і тільки потім змити піну. Мама говорила, що мило вбиває всі бактерії. І хвороби Лимончику будуть не страшні. Миття рук дуже дратувало бегемотика. Долоні виглядали абсолютно чистими. Які такі мікроби? Що мама вигадує? І ось одного разу Лимончик маму обдурих. Він не мив руки. Ось зовсім. Заходив у ванну кімнату, включав воду, потім вимикав і виходив. Бегемотик все чекав, коли ж шкідливі мікроби і бактерії нападуть на нього. Все було спокійно. Минув тиждень, потім другий. Мама нічого не помічала, а Лимончик радів. Увечері Лимончик як завжди ліг спати. Вночі йому приснився Мікроб. Він голосно сміявся і потирав свої брудні руки. Лимончик навіть не думав, що у мікробів теж є руки. Але Мікроб плескав в зелені долоні і кликав бактерії подивитися на жовтого бегемотика, який не мие руки. Мікроб і його подружки бактерії сіли на ліжко до Лимончика і почали розповідати, як тепер їм добре живеться в животі бегемотика.

Вранці у малюка заболів живіт. Мама переживала і все дивувалася, що ж сталося. До вечора піднялася температура. Було зовсім недобре. Бегемотик нічого не міг їсти, його нудило і не було сил навіть випити води. Мама викликала швидку допомогу. Лікарі зробили укол, і Лимончик нарешті заснув. Тепер Мікроб був не один. Він привів до Бегемотика всю свою сім'ю: страшних зубастих мікробів, які ставали все більші і зліші. Все чіпали животик маленького бегемота і жахливо реготали. Лимончик розплакався і прокинувся. Він розповів мамі про страшні мікроби, які приходять до нього. І про те, як він її обманював. Соромно було дуже, але живіт болів сильно і мікроби лякали.

Мама розвела у склянці ліки і сказала:

– Коли Мікроб прийде в гості і сяде на ліжко, дай йому випити ці ліки. Якщо ти уловиш його, він більше не буде до тебе повертатися. А ще обов'язково розкажи, що ти подружився з милом.

Лимончик знову заснув. Мікроб з'явився дуже швидко. Він якось навіть підріс і став ще гіршим. А на голові у нього вирости невеликі ріжки. І теж були брудні і зелені.

– Я приготував тобі смачний лимонад, – сказав Лимончик.

– А що це ти такий добренький і не плачеш? – здивувався Мікроб.

– Просто вирішив пригостити тебе, раз ти все одно приходиш до мене щоночі.

Мікроб взяв стакан, понюхав, покрутив і випив. Що тут почалося! Мікроб кричав, лаявся, надувся як кулька і лопнув. Всі його родичі і друзі злякалися і почали вистрибувати через вікна і тікати в двері.

— І не забудьте, мій кращий друг тепер – мило!

Лимончик прокинувся. Кімната була порожня. І живіт перестав боліти. І температура більше не піднімалася. Бегемотик відчув, що зголоднів і радісно прибіг до мами на кухню.

— Мама, вони всі втекли.

— Прекрасно, – посміхнулася мама, – думаю, мені більше не треба буде нагадувати тобі про мило?

З того дня Лимончик після вулиці завжди ретельно мив руки. Він дуже добре запам'ятав як болів живіт, який неприємний укол і які страшні і неприємні мікроби і бактерії.

А ви миєте руки після вулиці?

ТЕРАПЕВТИЧНА КАЗКА ДЛЯ НЕВПЕВНЕНИХ В СОБІ, ТРИВОЖНИХ, ЕСАМОСТІЙНИХ ДІТОК

В одному лісі жило маленьке зайченя. Найбільше на світі йому хотілося бути сильним, сміливим і зробити що-небудь добре, корисне для оточуючих. Але насправді у нього ніколи нічого не виходило. Воно боялося і не вірило в себе. Тому всі в лісі прозвали його «Зайченя-боягуз». Від цього йому ставало сумно, прикро, і воно часто плакало, коли залишалося одне. Був у нього один-єдиний друг – Борсучок.

І ось, одного разу вони удвох вирушили гратися до річки. Найбільше їм подобалося наздоганяти один одного, бігаючи через невеликий дерев'яний місток. Першим наздоганяло зайченя. Коли Борсучок пробігав по мосту, одна дошка раптом зламалася і він впав в річку. Борсучок не вмів плавати і став борсатися у воді, просячи про допомогу. А Зайченя, хоча і вміло трохи плавати, але дуже злякалося. Він бігав по берегу кликав на допомогу, сподіваючись, що хтось почує і врятує Борсучка. Але нікого поблизу не було. І тоді Зайченя зрозуміло, що тільки воно може врятувати свого друга. Воно сказало собі: «Я нічого не боюся, я вмію плавати і врятую Борсучка!» Не думаючи про небезпеку, воно кинулося в воду і попливло, а потім витягнуло свого друга на берег. Борсучок був врятований!

Коли вони повернулися додому і розповіли про випадок на річці, ніхто спочатку не міг повірити, що Зайченя врятувало свого друга. Коли ж звірі переконалися в цьому, то стали хвалити зайченя, говорити, яке воно сміливе і добре, а потім влаштували велике веселе свято на його честь. Цей день для зайченяти став найщасливішим. Всі пишалися ним і він сам пишався собою, тому що повірив у свої сили, в те, що здатний робити добре і корисне. Він на все життя запам'ятав одне дуже важливе і корисне правило: «Вір у себе і завжди і в усьому покладайся тільки на свої сили!» І з тих пір більше ніхто і ніколи не дражнив його боягузом!

Запитання для обговорення:

Чому зайченяті було погано і сумно?

Яке правило запам'ятало Зайченя? Чи згоден ти з ним?